

காவகம்

கலைஇலக்கிய மாக இதழ்

இந்த இதழில்....

- ✿ இ. பாலகந்தரம்
- ✿ சி. சிவசேகரம்
- ✿ இ. சிவானந்தன்
- ✿ என். சண்முகலிங்கன்
- ✿ செந்திரு
- ✿ சாம்பவன்
- ✿ ந. சுரேந்திரன்
- ✿ இப்னு அஸுமத்
- ✿ எஸ். தேவேந்திரன்
- ✿ ஜனயுகன்
- ✿ சாருமதி
- ✿ ஸ்வப்னா
- ✿ கே. கே. தேவர்

5/-

பூன், 1986

15

நீதிக்காகப் போராடிய மக்கள் தோல்வியைக் கண்ட வரலாறே இல்லை

இன ஒடுக்கலுக்கு எதிரான தமிழ் மக்களுடைய போராட்டத்தை ஆதரித்து உலக நாடுகள், இந்தியாவின் மத்தியஸ்தத்தூடன் நேர்மையான அரசியல் தீர்வு ஒன்றைக் கரண இலங்கையின் ஜே. ஆர் அரசை வேண்டி நிற்கின்றன.

பேரினவாதிகளைக் கொண்டுள்ள ஜே. ஆரின் எதேச்சாதிகார அரசு உலக நாடுகளின் விருப்பத்திற்கு மதிப்பளிப்பதாக இல்லை. அது இராணுவ ரீதியான தீர்வு ஒன்றையே நாடி நிற்கிறதென்பதை சமீபத்தில், கிளிநொச்சியில் மக்கள் மீது அது கட்டவிழ்த்து விட்ட பயங்கரக் கொலைகளும் தீவைப்புகளும், விமானத்தாக்குதல்களும் தலவாக்கலையில் தேடுதல் ஆரம்பமும், கொழும்புவில் பதட்டத்தை ஏற்படுத்தியமையும் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

பொருளாதார நெருக்கடி, வாழ்க்கைச்சுமை, மக்களின் ஜனநாயக உரிமைகளுக்கு மதிப்பு அளிக்காமை, தொழிற்சங்க உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டுள்ளமை, ஊழல், அடக்குமுறை, எதேச்சாதிகாரம் போன்றவற்றை எதிர்த்து, மக்கள், அரசிற்கு எதிராக கிளர்ந்து எழுவதையும் மாற்று அரசு ஒன்றைவிரும்புவதையும் ஜே. ஆர் அரசு

விரும்பவில்லை. அது, மக்களால் தூக்கி எறியப்படாது தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டி இனவாதத்தை முடுக்கிவிட்டு, மக்களைப் பிளவுபடுத்தி தனது எதேச்சா திகார ஆட்சியை நிலை நிறுத்த இறுதியாக முயற்சிக்கிறது.

ஒரே நாட்டில் வாழும் இன்னொரு இனமக்களை இந்த அரசு அடக்குகிறது. அவர்களது பாரம்பரிய பிரதேசங்களை மறுக்கிறது, ஒரு இனத்திற்கு முழுமையாக நீதியை மறுக்கிறது. நீதிக்கான அவர்களது போராட்டத்தை பயங்கரவாதம் என்ற போர்வையில் அடக்க வீண் முயற்சியை மேற்கொண்டுள்ளது.

இது முழுநாட்டிற்குமே ஆபத்தைத்தரும் என்பதை எண்ணாத ஆளுபவரின் தேசபக்தியை எப்படிச் சொல்வது? மக்கள் இழிச்ச வாயர்களல்ல என்பது தற்பொழுது பாதுகாப்பில் இருக்கும் இருநூற்றுக்கு மேற்பட்ட சிங்கள இளைஞர்களுடைய நிலையும் தாதிமார் போராட்டமும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. அரசின் எண்ணம் ஈடேறப் போவதில்லை.

நீதியை மறுக்கும் ஒரு அரசு, அமைதியை எதிர்பார்க்க முடியாது, நீதிக்காகப் போராடிய மக்கள் தோல்வியைக் கண்ட உலக வரலாறே இல்லை. பயங்கரவாதம் என்று அபயக்குரல் எழுப்புவதைக் காட்டிலும், 'பயங்கரவாதம்' இளைஞர்களை ஏன்பற்றியது என்பதைத்தான் அரசு பிரித்துப் பார்க்க வேண்டும். பயங்கரவாதத்தை நாம் ஆதரிக்கவில்லை, அரசின் பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளே அதன் தோற்றுவாய் என்கிறோம், ஜே. ஆரின் பேரினவாத, எதேச்சாதிகார அரசிற்கு எதிரான தமிழ் மக்களின் போராட்டம் நியாயமானது, அது ஒரு சில பேரினவாதிகளை எதிர்த்து, பெரும்பான்மை இன மக்களுடன் ஐக்கியப்பட்டதும், இன ஒடுக்கலுக்கு எதிரானதும் விடுதலைக்கான போராட்டமுமாகும் என்பது எமது கருத்து.

நாட்டின் நலனை முதன்மைப் படுத்தி, தமிழ் மக்கள், அவர்களது பாரம்பரிய பிரதேசங்களில் சுயாட்சி

செலுத்த வாய்ப்பை ஏற்படுத்தும் அரசியல் தீர்வைக் காண அரசு முன்வரவேண்டும். அதுவே சரியான வழிமுறை.

பிரச்சனைக்கு, நேர்மையான அரசியல் தீர்வு ஒன்றை மறுத்து வெறும் பயங்கரவாதப் பூச்சாண்டியில் அரசு தங்கி நிற்குமானால் பிள்ளையார் பிடிக்கப் போய் குரங்கைப்பிடித்த கதையாக முடிவடையும். ★

மறைந்த டானியலுக்கு எமது அஞ்சலி

இலங்கைத் தமிழர் சமூகத்தின் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களிடையே தனது பெயரைப் பதித்த கே. டானியலின் மறைவுச் செய்தி வருத்தத்திற்குரியதொன்றாகும். அவர், ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் விடுதலைக்கான போராட்டத்தில் இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடனும் அதன் வெகுஜன ஸ்தாபனங்களுடனும் இணைந்து போராடிவந்தார். அந்தப் போராட்டங்களில், பல பகுதிகளிலும் சிதறி வாழ்த்த ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை ஒருமுனைப் படுத்துவதற்கு அவர் வழங்கிய பங்களிப்பு பாரியது. அப்போராட்ட வரலாற்றுடன் அவருடைய நாமம் என்றென்றைக்கும் இணைத்தே இருக்கும்.

தனது போராட்ட அனுபவங்களை அவர் சிறுகதைகளாயும் நாவல்களாயும் எழுத்தில் வடித்திருக்கிறார். அதன்மூலம் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்வையும் போராட்டங்களையும் தமிழிலக்கியத்துக்கு அறிமுகப்படுத்த முயன்றார். அவரது எழுத்துக்களில் வெளிப்படும் சமூகக் கண்ணோட்டம் தொடர்பாக 'தாயகம்' தனது கருத்துக்களை பின்வைத்துள்ளது (Reserve).

அவருடைய போராட்டப் பங்களிப்புகள் அவரை என்றென்றைக்குமாக நினைவு கூரத் தூண்டும். அவரது இழப்பால் துயரமும் அவரது குடும்பத்தினருடனும், உறவினருடனும், நண்பர்களுடனும் 'தாயகம்' இணைந்து கொள்வதுடன் மறைந்த கே. டானியல் அவர்களுக்கு அஞ்சலியையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறது. —ஆசிரியர் குழு

மறைந்த பண்டிதமணி அவர்களுக்கு

எமது அஞ்சலி

பாரம்பரிய தமிழ்ப் புலமையின் பிரதிநிதியாக இருந்துள்ளார். வடஇலங்கையின் பிரத்தியேக ஈடிபாட்டுக்குரியதாகிய புராணப்படிப்பிலே பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளைக்கு மிகுந்த ஈடுபாடு இருந்தது. கந்தபுராணம், சைவசித்தாந்தம் ஆகிய கண்ணாடியினூடாகவே அவர் மனித வாழ்வை நோக்கினார். அவர் தாம் விசுவாசித்த தத்துவங்களையும் கொள்கைகளையும் தமது மாணவர் மூலம் பரப்பியுள்ளார். பல நூற்றுக்கணக்கான தமிழ் ஆசிரியர்களை உருவாக்கியுள்ளார்.

இந்த வகையிலே அவரது சாதனை ஈடு இணையற்றதாக விளங்குகிறது. பொதுவாக இவரது இலக்கிய நோக்கிலே விமர்சனத்தன்மை முனைப்பாக இருந்தது. ஆகையினால் தாம் பிழையெனக் கண்டவற்றை வெளிவெளியாக எடுத்துரைத்து வந்துள்ளார். இவரது மறைவு மரபுவழிக் கல்வியின் வளர்ச்சிக்கு ஒரு பாதிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

இவரது மறைவால் தயருறும் குடும்பத்தினர், அபிமானிகள், மாணவர்களுக்கும் அனுதாபத்தைத் தெரிவிப்பதுடன் 'தாயகம்' தனது அஞ்சலியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறது.

ஆகிரியர் குழு

குருநாகலிலிருந்து சில மைல் தொலைவில் உள்ள மாவத்தகம் என்ற கிராமத்தைச் சேர்ந்தவன் புஞ்சி பண்டா. கழகு, தென்னை, வாயிறை, பலா மரங்களோடு கோப்பி, மிளகு ஆகிய பண்புயிர்களும் நெல்லும் செழித்துக் கொழிக்கும் அழகிய கிராமம் மாவத்தகம்.

ஆனால் இந்த அழகு, கண்களால் மட்டும் பார்த்து சிறுவிக்கக் கூடிய ஒன்றாகத்தான் புஞ்சி பண்டாவின் குடும்பத்தினரைப் பொறுத்தவரை இருந்தது. நிலம் என்னும் நல்லாளால் புறக்கணிக்கப்பட்டவர்கள் அவர்கள் ஹாஜியார் முகமது இபுராஹீம் அவர்களின் தென்வந்தோட்டக் காவலாளி, புஞ்சி பண்டாவின் தந்தை அப்புஹாமி. அவன் ஓர் அப்பாவி; கள்ளங்கபடு இல்லாத சுபாவம், தானும் தன்மனைவி மெனிக்காவும் பிள்ளைகளும் அநுபவிக்கும் துன்பங்கள் எல்லாம் பூர்வகர்மப் பயன் என்பது அவனது அழுத்தமான நம்பிக்கை. இதன் காரணமாக யார் என்ன தொல்லை கொடுத்தாலும் பொறுத்துப் பொறுத்துச் சூடு சுரணையற்றவகைவே அவன் ஒருநாள் செத்துப் போனான்.

ஹாஜியாரின் தோட்டத் திலேயே ஒரு கொட்டிலில் வாழ்க்கை நடத்திக் கொண்டிருந்த

ருந்த புஞ்சி பண்டாவின் குடும்பத்தினருக்கு அப்புஹாமியின் மரணத்தோடு போக்கிடம் இல்லாதது போய்விட்டது. புஞ்சி பண்டாவுக்கு அப்பொழுது பத்துவயது. இரண்டு தங்கைகள், ஒரு தம்பி. முப்பத்தைந்து வயதில் அறுபது வயதுக் கிழட்டுத் தனத்தை அடைந்துவிட்ட தாய் மெனிக்கா எல்லாரும் எங்கே போவது? சமையலுக்கான இரண்டொரு மண்பாத்திரங்களும், கறள் கட்டிய நங்குப்பெட்டி ஒன்றும் அதனுள்ளே அடைந்து வைத்திருந்த கிழிந்ததும் அழுக்கானது மான நாலு ஐந்து சாரம், சட்டை துணிமணிகளுந்தான் அவர்களின் சொத்துக்கள்!

மெனிக்கா ஹாஜியாரின் கால்களில் விழுந்து கதறி அழுதாள். "மாத்தயா, இந்தக் குஞ்சு குருமானுடன் நான் இனி என்ன செய்யிறது? எனக்கு ஒரு வழி சொல்லுங்கோ".

மெனிக்காவின் கலைந்த கூந்தலும், கண்களை முட்டி உடைத்துப் பெருகிய கண்ணீரும், கசங்கி அழுக்கேறிய கந்தைத் துணியும் ஹாஜியாரைக் கலக்கிவிட்டன. அழகையே ஆராதித்து வந்த அந்தப் பெருந்தனவந்தர், அவ லட்சணங்களைக் கண்டால் முகத்தைச் சுழிப்பதையே வழக்கமாக கொண்டவராயிருந்தும் அந்தக்

கணத்தில் பல வீனப்பட்டுப் போனார்.

“அழாநடை மெனிக்கா, நீ உன்ர கொட்டிலை தொடர்ந்து இருக்கலாம். புதிசாய் வரப்போகும் காவலாளி புத்ததாசாவிற்கு வேறொரு கொட்டில் போட்டுக் கொடுக்கலாம். நீயும் பிள்ளையளும் தேங்காய் பொறுக்கிப் போடுங்கோ நீயும் புஞ்சிபண்டாவும் தேங்காய் உரிச்சுத் தரலாம்; மட்டையளை ஊறப்போடலாம். அதுகளுக்கான கூலி நான் தருவன்.”

ஹாஜியார் இப்படிச் சொன்ன பொழுது மெனிக்கா ஆறுதல், நன்றி, மகிழ்ச்சி ஆகிய உணர்வுகளால் விழுங்கப்பட்டவளாய் மீண்டும் ஹாஜியாரின் கால்களில் விழுந்து அழுதாள்.

இதுவரை வாழ்க்கை பற்றி எவ்வித நம்பிக்கையோ கனவாகனோ இல்லாது ஐந்தறிவுப் பிராணிபோலவே உண்பதும், உறங்குவதும், பிள்ளையுற்பத்திக்கான கருமங்களில் தன் கணவனோடு இணைந்து செயற்படுவதும் உடல் அலுத்துக் களைத்து விழும் வரை பாடுபடுவதும் மட்டுமே செய்துவந்த மெனிக்கா இப்பொழுது சற்றுப் பொறுப்புணர்ச்சியோடும் பிடிப்போடும் வாழ்கையை நோக்கத் தொடங்கினாள். தோட்டத்து வேலைகளைச் செய்வதோடு காலை நேரத்தில் அப்பம் சுட்டு, புஞ்சிபண்டாமூலம் கடைகளுக்குக் கொடுப்பித்து அதிலும் நாலு

காசு சம்பாதிக்கத் தொடங்கினாள்.

“புஞ்சிபண்டானைப் படிப்பிடிச்சு உத்தியோகத்தையும் ஆக்க வேணும் பெண்பிள்ளையையும் ஆனாரை படிப்பிடிச்சு நல்ல வங்க கையிலே பிடிச்சுக் கொடுக்க வேணும். கடைக்குட்டி ரம்பண்டாவைத் தமையனுத் தமக்கை மாறும் பார்த்துக் கொள்ளுவினந்தானே?” இப்படியே சிந்தித்துத் திட்டமிட்டு மிகுந்த சிக்கனமாகவும், மணக்கட்டுப்பாட்டுடனும், கஷ்டங்களைச் சகித்துக் கொண்டு பிள்ளைகளை வளர்த்தாள், மெனிக்கா.

புஞ்சிபண்டா நல்ல சிறுவன் தாயிலும் உடன் பிறப்புக்களிலும் அவனுக்கு உயிர். தனது வளர்ச்சியைப் புரிந்துகொள்ளாத அவன், தன் கண்முன்பு கழகங்களிற்குள் போலக் கிசுகிசு என்று மதாளித்து வளர்ந்து கொண்டிருந்த சகோதரங்களைப் பார்த்து பிரமித்துப் போனான். அந்தப் பிரமிப்பிலே பெருமிதங்கலந்த மகிழ்ச்சியும் இழையோடத்தான் செய்தது. ஆனால் அதே வேளை தேய்ந்து தேய்ந்து மரண வாசலை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த தாயைப்பார்க்கும் பொழுதெல்லாம் அவனுடைய நெஞ்சு வேதனையால் உடைப்பெடுத்து உருகி, அது கண்களிலே வந்து தேங்கியும் விடும்.

இப்பொழுது புஞ்சிபண்டா பத்தொன்பது வயதுக் காலத்தி. சி. ஈ. பால் பண்ணி வேலை

கள் தேடி அலுத்த நிலையில் இலங்கைக் காலாட்டபடைக்கு ஆள் சேர்க்கப்பட்ட பொழுது அவன் இரண்டாவது யோசனைக்கே இடம் வைக்காது அதற்கு விண்ணப்பம் அனுப்பினான்.

மெனிக்கா விற்கு அவன் முடிவு கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை. “புத்தா, நீ என்றை மூத்த மகன். உனக்கு ஒண்டெண்டால் நானும் உன்ர தங்கச்சியன், தம்பியும் என்ன ஆவம் என்று யோசிச்சியே? அதோடை, உயிரை வாங்கிற் கொலைத்தொழிலுக்கு நான் உன்னை எப்படி அநுமதிப்பன்?” என்று மெனிக்கா மகனின் முகத்தைப் பாசத்தோடு தடவிக் கொண்டு அழுதாள்.

“அம்மே, படைமீலை சேருறவனெல்லாம் சாகிறதில்லை. அதோடை இலங்கைப்படை எப்பவாவது போர்செய்ய வேண்டிய தேவை ஏற்படப் போகுதே? ஏதேன் குழப்பங்கள் உள்நாட்டிலே ஏற்பட்டால் அடக்கிறது, வேலைநிறுத்தம் என்று உண்டானால் அந்தநேரத்தில் அரசாங்கக் கட்டளையை ஏற்று வேலைசெய்கிறது இப்படியான விஷயங்கள் தானே? கைநிறையச் சம்பளம், சாப்பாடு, சீருடை, பலவித அலவண்கள் என்று கிடைக்கும். நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசியாதையுங்கோ” என்று அவன் மெனிக்காவை ஆறுதல்படுத்தினான்.

வஞ்சகமில்லாதவளர்ச்சியும் சுறுசுறுப்பும், வேலையைப் பெற வேண்டும் என்ற துடிப்பும்

கொண்ட புஞ்சிபண்டா படை வீரனாகத் தெரியப்பட்டது பெரிய விஷயம் அல்ல. ஆறு மாதம் தியத்தலாயையில் கடும் பயிற்சி பெற்றபின் சிறந்த படை வீரன் என்ற விருதுகளும் பெற்றி சிங்கள நெஜிமென்றில் அவனுக்கு இடமும் கிடைத்தது.

புஞ்சிபண்டா தாய்க்குக் கூறியது போல் நான்கு வருஷங்கள் எந்தப் பிரச்சினைகளும் இல்லாது கழிந்தன.

1983 ஆம் ஆண்டு பிறந்தது.

“உங்களை யாழ்ப்பாணத்தில் பலாலி இராணுவ முகாமிற்கு அனுப்புகிறோம். அங்கு நிலைமை சுட்டுக்கடங்காததாகி வருகிறது. இயக்கங்களின் பெயரால் தமிழ்ப் பொடியளின் அட்டகாசம் தலை யெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. நீங்கள் ராணுவ வீரர்கள். மரணம் உங்களைத் தேடிவரலாம். மரணத்தைப் பிறருக்கு அளிக்க நீங்களும் அதைக் கைகோத்துச் செல்ல நோவாம். எதற்கும் தயாராயிருங்கள். இரக்கம், தயக்கம் என்பதெல்லாம் நெருக்கடி காலத்திலே செல்லாக்காகுகள். அவற்றை இருதயங்களிலிருந்து களைந்து விடுங்கள் யாழ்ப்பாணத்திலே சேவைசெய்ய உங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் மாதந்தோறும் விசேட அலவன்ஸாக மாதம் 750/- வழங்கப்படும். உங்கள் உயிருக்கு ஆபத்து உண்டானால் உங்களின் ஓய்வுக்கான வயதுக்காலம் வரை முழுச் சம்பளம் உங்களின் குடும்பத்

நிற்கு வழங்கப்படும். அதன் பிறகும் ஓய்வுதியமும் கிடைக்கும். இவற்றோடு இறக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒருலட்சம் ரூபா நட்ட சடாக வழங்கப்படும்'.

படைப்பிரிவுத் தலைவரின் பேச்சைக்கேட்டு ராணுவவீரரிடையே ஒரே மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் பேச்சுமுடிந்ததும் அவர்களின் கரகோஷம் அந்த மண்டபத்தையே அதிர வைத்தது.

அதியாயமாக உயிர்களை அழிப்பதற்கு விசேட அலவன்ஸ்! ஒரு யுத்தவீரனின் உயிர்போனால் அந்த உயிருக்குப் பெறுமதி ஒரு லட்சம் ரூபாவும் இறுதிவரை சம்பளமும், ஓய்வுதியமும்!

இந்தக்கருத்தை ஜீரணிக்க முடியாத ஒரே ஒரு ஜீவன் அந்தப் படை முழுவதிலுமே புஞ்சிபண்டா மட்டுமே. அவன் வேறு தொழில் கிடைக்காமல் படையில் சேர்ந்தவன்; பன்சலையில் மைத்திரி என்னும் கருணை பற்றியும் அலிம்சை பற்றியும் பிக்குகளின் உபதேசங்களைக் கேட்டு உள்ளத்தில் இரக்க உணர்வை வளர்த்துக் கொண்டவன். 'ஓர் உயிரைக் கொடுக்க முடியாதவனுக்கு அதனை எடுக்கவும் அதிகாரமில்லை' என்று எப்பொழுதோ குருகுண்சே ஒருவர் உபதேசித்தது அவனது நினைவில் அவ்வேளையில் பவனி வந்தது.

அவன் மற்றவர்கள் போல ஆரவாரிக்கவில்லை. சைதட்ட வில்லை. அசையாது சிலைபோலச்

சிந்தனையில் ஆழ்ந்து உறைந்து போய்க் கல்லாகிவிட்டான். பக்கத்திலிருந்த சகா அவனைத் தோளில் தட்டிச் சுயநினைவிற்கு கொண்டுவர வேண்டியதாயிற்று.

படைவீரர்களின் ஆரவாரமும் குதூகலமும் சாப்பாட்டு மண்டபத்திலும், பாரிலும். புனைவண்டியிலும் தொடர்ந்த வண்ணம் இருந்தன. ஒரு சாண்டாரத்திலே மரணத்தை நிறுத்தி வைத்துக் கொண்டு அதுபற்றித் தாங்கள் சற்றும் கவலை அடைய வில்லை என்று வெளியிற் காட்டிக் கொள்கிறார்களா?

தங்களின் மனத்தில் எழுந்த அச்சத்தை மறைக்கவும் மறக்கவும் இப்படி எல்லாம் நடந்து கொள்கிறார்களா?

நண்பர்களுடன் சினிமா பார்த்துவிட்டு, ஏகாந்தம் நிறைந்த நள்ளிரவில் செறிந்த இருளினிடையே வானளாவிய மரங்கள் பூதங்கள் பேயரிசாகங்களாகத் தோற்றுவதைக் கண்டபடி நடந்துவரும் சிறுவர்கள், உரத்துக்கத்தி உற்சாகமுடைய வர்களாய்க் காட்டுவதற்கும் இதற்கும் என்ன வித்தியாசம்?

புஞ்சிபண்டா சாவுக்குப் பயப்படவில்லை. ஆனால் சாவைப் பிறகுக்கு அளிப்பதற்கே பயந்தான். தன்னால் அளிக்கப்படாத ஒன்றைத் தானே கவர்வது கொள்ளையல்லவா? அதைத் தானும் செய்துதானாக வேண்ட

டுமா? இவ்வாறு எண்ணி எண்ணியே அவன் மறுகினான்.

எப்பொழுதும் உற்சாகமாகவே இருப்பவன், எவரோடும் கலகலப்பாகப் பேசுபவன், குடிக்காமலே குடித்தவர்களிலும், மோசமாகக் கலாட்டா பண்ணுபவன், பைலாபாடி ஆடுவதில் மன்னன் என்றெல்லாம் தனது படையணியிலே பெயர் பெற்றிருந்த புஞ்சிபண்டாவின் அசாதாரண மௌனமும், தனிமைவிரும்பும் அவன் சகாக்களுக்கு வியப்பாயிருந்தன.

அவர்கள் அவனைக் கோட்டா பண்ணினார்கள். சாவுக்குப் பயந்து விட்டான் என்று ஏளனம் செய்தார்கள். ஆனால் அவனை அவனது நியான யோகத்திலிருந்து விடுவிக்க எவராலும் முடியவில்லை.

ஒருவாறு பலாலி ராணுவ முகாமையும் வந்து சேர்ந்தாயிற்று. இரவு போனது பகல் வந்தது... பகல் போய்... இரவு வந்தது... மாறி மாறி...

ஒவ்வொரு நாளுந்தான் எத்தனை சம்பவங்கள்... எத்தனை கொடிய சாவுகள்.....

படைவீரர்கள் பிறகுகளிலும் கவசவாகனங்களிலும் ஏதோ பகை நாட்டைப் பிடிக்கப் போவது போலக் காலையிலே புறப்பட்டுச் செல்வார்கள் சந்தேகத்துக்குரிய பொடியனைப்பிடிப்பார்கள். அவர்கள் ஒடினால்

யந்திரத்துப்பாக்கியால் சுட்டுத் தள்ளுவார்கள். அவர்களின் இலக்குகள் எப்பொழுதும் இயக்கப் பொடியனைத்தான் அழிக்கும், சிதைக்கும் என்பதில்லை.

பெண்கள், சிறுவர்கள், சிறுமிகள், குழந்தைகள், முதியவர்கள் என்று அப்பாவிப் பொது மக்களும் அடிக்கடி இரையாவதுண்டு. ஆனால் படைவீரர்களின் கணிப்பிலும் அரசுச் செய்தி நிறுவனங்களின் செய்திகளிலும் இவர்கள் எல்லாம் பயங்கரவாதிகள் தான்!

இடையிடையே போராளிகளின் கண்ணிவெடிகளுக்குப் படைவீரர்களும் வாகனங்களும் இரையாவதும் சகஜமாயிருந்தது.

மரணத்தோடு நடத்தும் பயங்கரவிளையாட்டில் அழிப்பவர்களும் அழிக்கப்படுபவர்களும் போராளிகள், படைவீரர்கள், மக்களாயிருக்க அரசின் மேலிடமோ மாநாடுகளையும், விவாதங்களையும் ஒழுங்காக நடத்திக் கொண்டு அமர்ந்தலாக, ஆடம்பரமாக, ஆனந்தமாகத் தொடர்ந்து சேவையாற்றிக் கொண்டிருந்தது.

பலாலி இராணுவ முகாமில் எப்பொழுதும் ஒரு இறுக்கமான நெருக்கடி நிறைந்த சூழலே காணப்பட்டது. நாட்செல்லச் செல்லப் படைவீரர்களின் மனங்கள் இறுகிக் கட்டிப்பட்டுக் கல்லாடிக் கொண்டிருந்தன.

புஞ்சிபண்டாவோ கரையில் விசப்பட்ட மீனைப் போலத் துடித்துத் தான். கடமைக்காக அவன் தனது சகாக்களோடு வெளியிற் செல்லும் போதெல்லாம் தாங்கள வியலாத நரகவேதனையை அதுப வித்தான்.

அன்று திருநெல்வேலிச் சந் தியில் நள்ளிரவில் டிறக்கிலே சென்ற இராணுவத்தினர் பதின் மூன்றுபேர் கண்ணிவெடிக்கு இலக் காசித் துண்டுதுண்டாகக் கிடந்த பொழுது... முகாம் எங்கும் ஒரே அமளிதுமளி.

படைவீரன் ஒவ்வொருவ ரினது முகத்திலும் பயங்கர வெறித்தனமே நர்த்தனமாடியது “இந்தத் தமிழ் வேசிமக்களைத் தொலைக்க வேணும். ஒருத்தனையும் மிச்சம்மீதி வைக்கக்கூடாது”

அடுத்ததாள் வெறிப்படை புறப்பட்டது. திருநெல்வேலிச் சந்தியிலிருந்து கந்தர்மடச் சந்தி வரை வீடுவீடாகப் புழுந்து அப் பாவிமக்களை இளைஞர்களைப் பவி யிட்டுத் தனது வெறியைத் தணித்துக் கொண்டது.

‘பழி ஓரிடம் பாவம் ஓரிடம்’ என்ற புதுமையான நீதியைக் கண்டு புஞ்சிபண்டா தன்னுள்ளே செத்துப்போனான், அவன் நெஞ்சு வேதனையால் துவண்டு போயிற்று.

ஆனால் அவனால் என்ன செய்யமுடியும்? “அம்மே, உங்

கடை புத்திமதியைக் கேட்காமல் படையிலே சேர்ந்தன். இந்த அக் திரமங்களை, கொலைகளை, கொள் ளைகளை என்னால் சரிக்க முடிய வில்லையே! நான் என்ன செய்ய?” என்று அவன் மலகூடத்திற்குள் பூட்டிக்கொண்டு இருந்து குப றிக் குமிறி அழுதான்.

“எல்லாருக்கும் இரத்தம் சிவப்பு. அதுபோலத்தானே எல் லாருக்கும் ஒரே மாதிரி உயிர்? தமிழனைக்கொல்லதம் சிங்கள வனைக் கொல்லதம் எல்லாம் கொலைதானே? சித்திரவதைத் துன்பங்களும் சாவின் இழப்பு களும் எல்லாருக்கும் ஒரேமாதி ரித்தானே?” என்று அவன் நினைத்து நினைத்து வேதனையால் சாம்பிப்போனான்.

இலங்கையின் எல்லாப் பாகங்களிலும்கொலை, கொள்ளை, தீவைப்பு, கற்பழிப்பு, சித்திரவதை என்று ஒரே பயங்கரமயம்! இனவெறி, மொழிவெறி, அதிகாரவெறி என்று அத்தனை வெறிகளும் தலைஎடுத்துப் பேயாட்டம் ஆடிய பொழுது...

புஞ்சிபண்டாவுக்கு வாழ்வே வெறுத்துப் போய் விட்டது. மிடாக்குடியும், கலாட்டாவும், ஆட்டமும் பாட்டுமாய் அவன் தன் கவலைகளை மறக்க முற்பட் டான். தன் சகாக்களைப்போலவே வெளியிலே சென்று கண்களை மூடிக் கொண்டு இலக்கின்றிச் சுட்டு அந்தப் பயங்கரச் சப்தத் தில், மரண ஒலங்களில் ஆழ்ந்து

★ உலகை அச்சுறுத்தும் அணு விபத்து

அண்மையில் சோவியத் யூனியனில் இடம்பெற்ற சேர்னோ பில் அணு விபத்தினால் ஏற்பட்ட தாக்கம் உலக மக்கள் மத்தியில் பெரும் பீதியை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இவ்விபத்துடன் உலகில் ஏற்பட்ட அணுவிபத்து 152 ஆகவும் உயர்ந்துள்ளது. இவ் வித அணுவிபத்திலிருந்தும் அணு ஆயுதப் போரில் இருந்தும் மனிதகுலம் பாதுகாக்கப்படவேண்டும் என்பதே உலக மக்களின் இன்றைய அவாவாகும்.

போக முயன்றான். ஆனால் எதுவும் அவனுக்கு மனச்சமாதானம் அளிக்கவில்லை.

அன்று பிறிகேடியரின் கட்டளைப்படி அவனும் மேலும் நூற்றுக்கணக்கான படைவீரர்களும் டிறக்குகளிலும் கவசவாகனங்களிலும் கலகப்பிராந்தியமாகிய வல்லெட்டித்துறைக்குச் சென்றார்கள்.

அதிகாலைப் பொழுது... தமக்கு நிகழப்போவதை அறியாத சனங்கள் தமது நாளாந்தக் கடன்களில் ஈடுபட்டிருந்த வேளை அது... ராணுவத்தின் வெறியாட்டத்திற்கு உகந்த நேரம்...

வீடுகள் மீது குண்டு வீச்சு... சிதறி ஓடியவர்கள்மீது யந்திரத் துப்பாக்கிப் பிரயோகம்... அகப்பட்ட பொருள்களைக் கொள்ளை யடித்தல்...

தனிமையில் அகப்பட்ட பெண்களைப் பலவந்தப்படுத்தி...

புஞ்சிபண்டாவால் எல்லா வற்றையும் சகித்துக் கொள்ள

முடிந்தது. ஆனால் ஏதும் அறியாத அபாக்கியவதிகளான அப்பாவிப் பெண்களை அவர்களின் அங்கங்களைக் காமவெறிக்கு இலக்காக்கி அந்தப் பயங்கர வேளையிலும் இன்பசுகம் கண்டலர்களே அவனால் மன்னிக்கவே முடியவில்லை.

புஞ்சிபண்டாவின் யந்திரத் துப்பாக்கி அந்தக் காதையர்களை நோக்கித் திரும்பியது...

ஆனால்...

அவளை முந்திக்கொண்டு வந்த துப்பாக்கிச் சன்னம் ஒன்று அவன் தலையில் ஒருபுறமாகப் பாய்ந்து மறுபுறமாக வெளிய்பட்டு...

புஞ்சிபண்டா தரையில் சாய்ந்தான்... மங்கிக்கொண்டிருந்த அவன் கண்களிலே அவனது தாயும் சகோதரிகளும் தேவதைகள் போல மிதக்க... “அம்மே” என்ற இறுதி ஓலத்துக்குத் திறந்தவாய் திறந்திருக்க அவன் கண்கள் மூடிக்கொண்டன. ★

‘தாயகம்’ ஆய்வரங்குகள்...

தாயகம் இதழ்களுக்கான ஆய்வரங்குகள் யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு, தலவாக்கொல்லை ஆகிய இடங்களில் நடைபெற்றன.

யாழ்ப்ப. பல் கலைக் கழகத்தில்....

யாழ்ப்பாணத்தில் 19.3.1986 அன்று யாழ்ப்ப. பல் கலைக் கழக கைலாசபதி கலையரங்கில் திரு. இ. முருகையன் தலைமையில் ஆய்வரங்கு நடைபெற்றது. பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ், திரு. சொசு கன் ஆகியோர் ஆய்வுரை நிகழ்த்தினர். தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையும், யாழ்ப்ப. பல் கலைக் கழகத் தமிழ்மன்றமும் இணைந்து இவ்வாய்வரங்கை நிகழ்த்தியது. திரு. க. மணிவண்ணன் வரவேற்புரையும் திருவாளர்கள் பொ. செங்கதிர்ச்செல்வன், க. தணிகாசலம் ஆகியோர் நன்றியுரையும் கூறினர்.

கொழும்பில்....

கொழும்பில் 6.4.86 அன்று இஸ்லாமிய வாலிப முன்னணி மண்டபத்தில் திரு. இ. தம்பையா தலைமையில் ஆய்வரங்கு நடைபெற்றது. கவிஞர் மேமன்கவி திரு. வெ. முருகபூபதி திரு. கே. செந்திவேல் ஆகியோர் ஆய்வுரை நிகழ்த்தினர், தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் கொழும்புக்கிளை ஏற்பாடு செய்திருந்த இவ் ஆய்வரங்கிற்கு திரு. அ. சந்திரகாசன் நன்றி கூறினர்.

மலையகத்தில்....

தலவாக்கொல்லையில் 15.5.86 அன்று ஆய்வரங்கு திரு. வி. விஜயன் தலைமையில் நடைபெற்றது. திருவாளர்கள் மல்லிகை குமார், கவிஞர் அகனங்கள், என். இரவீந்திரன், இ. தம்பையா ஆகியோர் ஆய்வுரை நிகழ்த்தினர், திரு. சோ. தேவராசா நன்றி கூறினர். இவ்வாய்வரங்கை தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் மலையகக் கமிட்டி ஒழுங்கு செய்திருந்தது.

இம்மூன்று ஆய்வரங்குகளின் மூலம் தாயகம் ஆக்கபூர்வமான விமர்சனங்களையும் தனது இலக்கியப் பயணத்தில் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டிய முன் அனுபவங்களையும் பெறக்கூடியதாக இருந்தது. ஆய்வுரைகள் யாவும், தலையங்கம், சுட்டுரை, சிறுகதை, கவிதைகள், இதர விடயங்கள் என்ற வகையில் குறிப்பானதும் காத்திரமானது மான கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தன. பல்வேறு நிலைகளிலும், தரங்களிலும் உள்ள ஆய்வாளர்கள் இவ் ஆய்வரங்குகளில் பங்குகொண்டமையும், பெருந்தொகையான இலக்கிய ஆர்வலர்கள், வாசகர்கள், எழுத்தாளர்கள் கலந்துகொண்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கன. தாயகத்தின் வளர்ச்சிக்கு இவ் ஆய்வரங்குகள் பயன் உள்ள பங்களிப்பாகும். மேலும் இவை போன்ற ஆய்வரங்குகளை தாயகம் ஆலலுடன் எதிர்பார்க்கின்றது. ஏனெனில் ஆக்கபூர்வமான கருத்து விமர்சனங்கள் தாயகத்தின் வளர்ச்சிக்கு வழிகாட்டியாகும். *

பண்பாட்டுப் பாதுகாப்பு

✽ இ. பாலசுந்தரம்

இன்னத்திவரிடையே பரம்பரை பரம்பரையாக வழங்கிவரும் சீரிய விடயங்களின் தொகுப்பே அன்னத்தாரின் பண்பாடு எனக் கருதப்படுகின்றது. இப்பண்பாடு சமூக நடைமுறைகள், சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள், கலைநிகழ்வுகள், பண்பாட்டை மதிக்கும் மனித குலத்தின் உரிமை உணர்வுகள் ஆகிய இன்றோர்ன்ன நடவடிக்கைகளின் மூலம் பாதுகாப்புப் பெற்றுவரும் வாய்ப்பினைப் பெறுகின்றது. வளமான, அமைதியான, நிலையான மக்களின் வாழ்க்கை நெறியோடு பண்பாடும் வளமாகவும் நிலையானதாகவும் வழங்கி வருகின்றது. மக்களின் வாழ்க்கை முறையில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் நேரடியாகவும், உடனுக்குடனாகவும் அவர்களது பண்பாட்டு வாழ்க்கை மீதும் திடீர் மாற்றங்களையும் பாதிப்புக்களையும் ஏற்படுத்துகின்றன. ‘அரசன் எவ்வழி குடிசன் அவ்வழி’ என்பது ஆன்ரோர் வாக்கு. எனவே ஒரு நாட்டின் பண்பாட்டைக் கட்டி வளர்ப்பதிலும் பேணுவதிலும் (அழிப்பதிலும்) அந் நாட்டின் அரசும் கணிசமான பங்கைப் பெறுகின்றது.

இயற்கைக்கு மாறாகப் பேராசை பிடித்த கொடுங்கோலர் ஆட்சியும் அவர்களின் அடிவருடிகள் நாட்டுமக்களை அல்லற்படுத்தும் போக்கும் இன்று இல்லாமல் இல்லை. எனவே இதற்கு இத்தகு சூழலில் அரசு பண்பாட்டுப் பாதுகாவலரை இருக்கும் தகைமையை இழந்து விடுகிறது. இச் சந்தர்ப்பங்களிலே வள்ளுவர் கூறிய குறள் மொழி பொருத்தமாக அமைகிறது.

“பண்புடையார்ப் பட்டுண்டு உலகம் அது இன்றேல்
மண்புக்கு மாய்வது மண்”

எனவே அரசு பண்பாட்டைப் பாதுகாக்கத் தவறுவிடத்து பண்பாட்டுப் பாதுகாவலராம் பொதுமக்கள், பண்பாட்டுப் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளில் தீவிரமாக ஈடுபடுத்தல் மிக இன்றியமையாததாகும். அதனை அவர்களின் பண்பாட்டுணர்வுடனான கடமையுணர்வு வெல்லாம்.

பண்பாட்டை உருவாக்கியவர்கள், வளர்த்தவர்கள், பாதுகாப்பவர்கள் யாவர்? அப்பண்பாட்டின் உறுப்பினர்களே அதன் உரிமையாளர். எனவே பண்பாட்டு உரிமையாளரே அதன் பாதுகாப்புக்கும் உரிமையாளராகின்றனர்.

மொழி, இலக்கியம், மற்றும் பல்வேறு கலைவடிவங்கள், பழக்க வழக்கங்கள், தொல் பொருட்கள், சமயம் முதலான பண்பாட்டு விட

யங்கள் பற்றிச் சிந்திக்கும்போது, அப்பண்பாட்டின் 'உரிமையாளர்' எனப்படுவோர் அங்கு முதன்மை பெறுகின்றனர். அச் சந்தர்ப்பங்களில் அவர்களிடம் உளவியல் ரீதியான பண்பாட்டுப் பெறுமானங்கள் பற்றிய சிந்தனைகள் தோற்றம் பெறுகின்றன. எனவே ஒவ்வொரு மனிதனும் சிந்தனையின் பெறுமானங்களே, அவனைப் பண்பாட்டுப் பற்றிச் சிந்திக்கவும், அதனைப் பேணவும் வழிவகுக்கின்றன. பண்பாட்டைப் பேணுவதற்குரிய உந்து சக்தியாகவும் அவை அமைகின்றன.

இன்று, இலங்கையில் தமிழர் பண்பாட்டுக் கோலங்கள் சீரழிக்கப்படுகின்றன. இவற்றைப் பேணவேண்டும், சீர்ப்படுத்தவேண்டும் என்ற உணர்வு முதலில் உள்நோக்கு அடிப்படையிலேயே தோன்றுகின்றது. அதன் விளைவாக உரிமையுணர்வு தலையெடுத்து, செயலுணர்வைத் தூண்டுகின்றது. அதன் பிரதிபலிப்பாகப் பண்பாட்டுப் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. எனவே பண்பாட்டைப் பாதுகாக்க வேண்டுமாயின் 'உரிமையுணர்வு' ஒவ்வொருவரிடமும் முதன்மைப்பட வேண்டும் என்பது தோற்றமாகின்றது.

பாரம்பரியக் கலைகள், நாட்டார் வழக்காறுகள் முதலியன அழிப்பாரின்றுமே அழிந்து கொண்டு வருகின்றன. இதற்கு முதற்காரணம் இவற்றின் உரிமையாளர்கள் இவற்றினின்றும் அந்நியப்பட்டு விடுகின்றமையாகும். நவீன நாகரீக மோகம் அத்தகு உரிமையாளர்களை அந்நியப்படுத்துகின்றது. எனவே பாரம்பரியங்கள் நாட்டார் வழக்காறுகள் முதலான பண்பாட்டு விடயங்கள் அழிந்து போகாமல் பாதுகாப்பதற்கு முதலில், அவற்றின் மீதான உரிமையுணர்வு அவ்வுரிமையாளரிடம் தோன்றுதல் அவசியமாகின்றது.

பண்பாட்டு விடயங்களைப் பொறுத்தமட்டில், உரிமையுணர்வு 'பொது நோக்கு' உடையதாக இருத்தல் மிக இன்றியமையாதது. 'சிறுவட்டம்' அல்லது 'தனிநபர்' என்ற அடிப்படையில் உரிமை நோக்கு அமையும்போது, பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்கள் அழிந்து போவதற்குரிய வாய்ப்பும் வசதிகளும் சுவமமாகி விடுகின்றன. சித்த மருத்துவம், அண்ணாவி மரபுக் கூத்துகள், காவடி, கரகம், பறைமேளக் கூத்து, மகுடக் கூத்து முதலான கலைவடிவங்களும், அறிவியல் விடயங்களும் சிறு வட்டத்தினுள் மறைக்கப்பட்டு வரும் இரங்கத்தக்க பரிதாப நிலையினையும் காணக் கூடியதாக இருக்கின்றது. எனவே பண்பாட்டுப் பாதுகாப்பு என்ற விடயத்தில் 'உரிமை' உணர்வு 'உரிமை கொண்டால்' என்ற விடயங்கள் எவ்வாறு அணுகப்பட வேண்டும் என்பதும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

'கலைஞர் கர்வம் கொண்டவராக இருக்கக் கூடாது' என்ற உண்மையைப் பல கலைஞர்கள் ஏற்க மறுத்தாலும், அந்தப் பொது உண்மையின் மூலமே கலைவளரவும், பரவல் அடையவும் வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. இங்கு உரிமை—பொதுமை அடையும் போக்கைக் காண்கின்றோம்.

இக் கட்டுரையில் எம்மவரின் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்தில் மலர்ந்து வளர்ந்துவந்துள்ள சித்தமருத்துவக்கலையைச் சார்ந்தாக நடுத்து உரிமை—பொதுமை—கலைப் பாதுகாப்பு என்ற விடயங்கள் அணுகப்படுகின்றன. தமிழ் நாட்டின் சுதேசிய மருத்துவ சித்தனைகள் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக வாய்மொழி மரபில், குரு சீட பரம்பரையில் பேணப்பட்டும், ஏடுகளில் எழுதிவைக்கப்பட்டும் வந்துள்ளன. அவற்றைக் காட்டுவாரின்றி அறியுமாறில்லை. இடைக்காலத்தில் வாழ்ந்த சித்தர் 'இம் மருத்துவ நெறிக்கு அருத் தொண்டாற்றிச் சென்றனர்'.

சித்தர் மொழியில் பரிபாசைகள், மறைமொழிகள் ஏராளம்; ஏராளம். குருவின் மூலமே சித்த வைத்திய உண்மைகள் அறிந்து கொள்ளத்தக்கனவாக உள்ளன. ஒருவர் தாமாகவே நூல்களைப் படித்து நோய்களை அறிந்துகொள்ளவோ மருந்துகளைச் செய்யவோ முடியாது. குரு சீட பரம்பரையில் தான் இக்கலை போதிக்கப்பட வேண்டியது. ஆகவேதான், 'தொட்டுக் காட்டாத வித்தை சுட்டுப் போட்டாலும் வராது' என்று முன்னோர் மொழிந்தனர். கைபாகம், செய்பாகம், புட்பாகம் என்ற மருத்துவ முறைகள் குருவை அணுகி காட்சிப் புலனூல் அறியவேண்டியவையே.

எனவே 'குரு' என்ற அந்தஸ்திலுள்ள அனுபவமிக்க வைத்தியர்கள் தம்மை அணுகும் சிறந்த மாணவராம் இனைய தலைமுறை வைத்தியர்களுக்கு அவற்றைப் போதிக்க வேண்டியது அவரது கடமை; அவரது உரிமை. அக்கடமை தவறும்போது அவரோடு அவருக்கிருந்த உரிமையும் அழிந்துபோகும் என்பதை அவர் உணர்வாரா?

சித்தமருத்துவம் சம்பந்தமான நூற்றுக் கணக்கான பழைய ஒலச்சுவடிகள் கிராமங்கள் தோறும் வைத்தியர்களிடமும், அவர்களது பரம்பரையினரிடமும் தேங்கிக்கிடக்கின்றன. அவற்றிற் பெரும்பாலானவை பாதுகாப்பற்றும், பயனற்றும் செல்லரித்தக் கொண்டிருக்கின்றன. அன்றியும் சித்த வைத்தியர்களின் அனுபவ ஆராய்ச்சிகள், கண்டுபிடிப்புகள் மருந்து முறைகள், மருத்துவ முறைகள் என்பன நாளுக்கு நாள் அருகிக் கொண்டே வருகின்றன. இந்த அறிவுச் செல்வங்களைப் பேணிப் பாதுகாக்க வேண்டிய பொறுப்புத் தமிழ்பண்பாட்டுப் பாதுகாவுகளின் தலையாய கடமை—உரிமை. பழைய மருத்துவ ஏடுகள் யாவும் சேகரிக்கப்பட வேண்டும்; பாழ் பல்கலைக் கழக சித்த மருத்துவத் துறையில் அருஞ் சுவடிச்சாலை அமைத்து இவற்றைப் பேணவேண்டும். தொடர்ந்து சுட்டுமுறையிலான ஆய்வுகள் நடைபெற வேண்டும். சித்த மருத்துவ மருந்துகளைத் தயாரித்து அவை மருத்துவர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்

மீண்டும் வரும்....

✽ என். சண்முகலிங்கன்

வீரபத்திரர் கோயில் வீதிச்
செம்பாட்டு மணற்பரப்பில் இருந்தபடி
நாகசுரக் கச்சேரி, மேளச்சமா
லயங்களிலே கலந்த
நாடகன் உடன் மீண்டும் வரவேண்டும்
ஊமைக்குழல் ஊதி... ஊதி
ஐயோ.....
நெஞ்ச வெடிக்கும்
இந்த அவலம் முடிக்கும்
நேச இசை மீண்டும் வரவேண்டும்
ஒரே ஸ்ருதியில்
ஆயிரமாயிரம் நாகசுரங்களில்
அடாளு அலைகளே எழுக!
பல்லாயிரமாய் தவிர்களே முழங்குக!
எங்கள் உணர்வுகளைச் சிறைவைத்த
கோட்டைகள் பொடிப்பொடியாகும்.
மீண்டும்
வீரபத்திரர் கோயில் வீதிச்
செம்பாட்டு மணற்பரப்பில் இருந்தபடி
நாகசுரக் கச்சேரி, மேளச்சமா
லயங்களிலே கரைவோம்.

டும். இவை எமக்குரிய உரிமைகள். உரிமைகளைப் பயன்படுத்தத்
தயக்கமேன்?

மேனாட்டார் இந்திய மருத்துவப் பழங்கவடிகளை எடுத்துச்
சென்று அவற்றில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு, அவற்றை ஆங்கில
மருத்துவ முறைகளுடன் ஒப்பிட்டாய்வு செய்து, புதிய மருந்துகளைக்
கண்டுபிடித்து வர்த்தக அடிப்படையில் பெரும் பயன் பெற்றுவருவ
தாகக் கூறப்படுகிறது. நமது செல்வம் பிறர் அனுபவிக்கிறார்கள்.
நாம் உரிமை இழந்து பிறர்கையை எதிர்பார்த்து நிற்கிறோம். நமது
உரிமைகளை நாம் அனுபவிக்க வேண்டிய பழம் அறிவியற் செல்வங்
கள் சேகரிக்கப்படவேண்டும். அவைபற்றிய புதிய விஞ்ஞான ஆய்வு
கள் நடத்தவேண்டும். அப்போதுதான் பண்பாடும் பாதுகாக்கப்
படும் உரிமையும் பேணப்படக்கூடிய வாய்ப்பும் கைகூடும்.

பின்னால்... திரும்பு!

முலம்: வை. ஆர். குணதிலக தமிழில்: இப்னு அஸுமத்

யோ யா தினத்துக் காலையில்
வெண்மை நிறத்து
ஆடைகளைப் போர்த்தியவாறு
'நெங்கல அருண்' விஹாரையில்
'சில்' எடுத்தேன் —
என் அம்மாவுடன் நான்
சின்னப் பிராயத்தில்!

'ஒரு இலையாணையேனும்
சாகடிக்க மாட்டேன்
உயிரினங்களைக் கொல்லல்
பாவம்" என்ற
அம்மா உனது வார்த்தைகள்
வெடிச் சப்தங்களின்
மத்தியில் இன்று
எதிரொலிக்கிறது!

"கெடம்பொல்லால்" விடுத்துக்
கொண்டைக்
குருவியைக் கொண்டு
நான் —
நிலம் மீது வீழ்த்தியபோது...
என் முதுகுப் படலத்தில்
தழும்புகள் பிளக்க
அம்மா நீ
அடித்தது எனக்கு
ஞாபகம்!

இன்று —
இயந்திரத் துப்பாக்கியை
நீட்டியவாறு
யுத்த களத்தின்க்கும்பிட்ட
வாழ்வதற்காக நான்
மனிதர்களைக் கொல்லுகிறேன்...

அம்மா நீ
மௌனமாயிருக்கிறாய்!

மணல் பரப்பில்
பனை மரங்களினூடாக வரும்
சவால்கள் வளர்கின்றன
வாழ்வைத்
தியாகம் பண்ணும்
இளைஞர் கூட்டத்தினர் —
வெள்ளை மணலை
சிகப்பாக மாற்றுகின்றனர்.

நான் எப்படி
ஒரு இலட்சியத்தை நோக்குவது?
என்னிதயமே என்னைத்
திட்டுகிறது.
துப்பாக்கியின் வாயினூடாக
நான் காண்பது
எனது சகோதரர்களே! ★

சாதிகள் 116

'சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா'
என்று பாரதி பாடிச் சென்று
அரை நூற்றாண்டுக்கு மேலாகி
விட்டது. ஆனால் அந்தச்
சாதிக் கொடுமைகள் தமிழர்
சமுதாயத்திலிருந்து இன்னும்
மறைய வில்லை. அண்மையில்
வெளிவந்த செய்திக் குறிப்
பிடுருந்து தமிழ் நாட்டில்
116 சாதிப் பிரிவுகள் இருப்ப
தாகத் தெரியவந்துள்ளது.

நண்பனும் எதிரியும் : பகுதியும் முழுமையும்

✽ ஸ்வம்சூ

வானம் முழுதும்
முசில் மூடி
மழை
ஓயாது அழுத
குளிர்ந்த
இருண்ட
பகற் பொழுதுகள்
அடுக்கடுக்காய் நின்றவொரு
இளவேனில்.
துளிர்கள் அவிழ்தலும்
மலர்கள் விரிதலும்
தொடர்ந்தன.

வெண் பனியின்
தூவல் மறந்து
வானம்
நீலமாய் விரிந்து
வெய்யில் வழிந்த
இதமான நாட்கள்
தொடர்ந்த
குளிர்கால
வெதுவெதுப்பு.
மலர்கள் விரியாது
இலைகள் முனையாது
கூர்ந்தன.

தளவாட மோகம்

✽ இ. சிவானந்தன்

வங்கியிலே கடன் எடுத்தேன்
வட்டிக்குக் காசு பெற்றேன்
பெட்டகத்தில் மூடிவைத்த
பெரிய பொருள் தாலியுடன்
அட்டியலும் காப்புகளும்
அறுந்த சில சங்கிலியும்
விற்பெடுத்த காசு கொண்டு
வீடும் ஒன்று கட்டிவிட்டேன்.

அறைகளுமோ அதிகம் இல்லை
ஆசைக்கு இரண்டே தான்
ஆன பணம் செலவாக
அரைகுறையில் கையைவிட்டேன்
பெடிபொட்டை தம்பாட்டில்
பாய்வரவும் விளையாடி,
இடிபட்டுப் போகாமல்
இருப்பதற்கும் பெரியொரு 'ஹோல்'

ஹோலிலே விளையாடிக்
குதூகலித்துக் களைப்பதனால்
தோளிலே போட்டாட்டித்
தூங்கவைக்கத் தேவையில்லை.
கட்டிலில்லை மெத்தையில்லை
தலையணையும் தேவையில்லை
பாயிலே படுத்துண்டு
பைம்பலாய் வாழ்ந்திருந்தோம்.

சாய்ந்திருக்கக் கூடியதாய்ச்
சுவரோடு போட்டுவிட
வருபவர்கள் இருப்பதற்காய்
வாங்கில் ஒன்று வாங்கிவைத்தேன்
பேந்தொருக்கால் இரண்டு நல்ல
பிரம்புக் கதிரை களும்
தேத்தண்ணிப் பேணி வைக்க
'ரீப்போ'வும் வாங்கிவைத்தேன்.

பெண்சாதி புறுபுறுத்தா
பொடியானுக்கும் திருப்தி இல்லை
'குஷன்'வைத்த 'சேபா'வும்
கொண்டுவந்த 'செற்றி'யுமாய்
இடம் கொஞ்சம் மட்டுமட்டாய்
இடைஞ்சலாய் இருந்தாலும்
இன்றைக்கோ என் வீடு
இவட்சணமாய் இருக்குதுதான்

என்றாலும், மூந்தியைப்போல்
எடுத்தெறிந்து கைகாலை
வீசிவிட்டுக் கிடந்துருண்டு
ஓய்வெடுக்க வசதியில்லை.
ஒடுங்கி ஒதுங்கி இன்று
ஒஞ்சுகிறேன் நான், ஆனால்
உள்ள தளவாடம் எல்லோ
உடம்படங்க முட்டுகுது.

வாங்கிவந்த தளவாடம்
வாணிகடன் பொலிசுமிட்டேன்
வடிவான குசினியிலே
வடிப்பதற்கோ அரிசி இல்லை.
ஒங்கி வளருதற்கோ
ஒருவிதமும் உய்தி இல்லை
தேங்கி வளப்பினந்து
தேய்ந்து திரிகின்றோம்.

வீடுவெளி போதாமல்
வீண் சுறட்டு சோலிவர
அடிபடியும் பட்டதனால்
அழுகற் படையானோம்.
தளவாடம் மெத்தவந்து
தலைவாசல் நிரப்பியதால்
பலவேளை பொடியானுக்குத்
தலைகாலே அடிபடுது.

பங்குனியாம் மாதமின்று
பகவிரவு புழுக்கம். ஐயா!
எங்களின்ரை வீட்டில் ஒரே
இடிபாடு, பொடிபொட்டை
தங்களின்ரை விருப்பத்தில்
தலை சாய்க்க வழியில்லை
எங்கும் ஒரே தளவாடம்
இடறி எமை விழுத்துகுது.

தளவாடக் கடன் தந்த
தனவந்தர் வருவார்கள்
தேந்தண்ணி குடிப்பதற்கும்
புதிய கடன் தருவார்கள்.
வேர்த்தகுரு தினவெடுக்க
வெப்புநோய் கொப்பளிக்
மூச்சுவிட மாட்டாமல்
முட்டுப் படு கின்றோம்.

உச்சால வெய்யில் காய
ஊரை விட்டுப் போற மச்சான்
வட்டைக்குள்ள போறியோ கா
ஆமிக்காறன் வாற வழி.

ஆமிக்காறன் வாற வழி
அய்யனும் நான் போற வழி
வட்டைக்குள்ள போகாட்டா
வகுத்துச் சோத்துக் கென்ன வழி.

வகுத்துச் சோத்தைப் பாத்தியெண்டா
வம்புல நீ மாட்டிருவா
ஆமிக்காரன் சுட்டுப் போட்டா
ஆரு தருவா உசிருனக்கு?

போறவழி வாறவழி
பெரும் பயமே என்று போனால்
ஊட்டுக்குள்ள நானிருந்து
உசிரக் காத்து என்ன பயன்?

உன்னை நம்பி நானிருக்க
உசிரை நீ உடலாமோ?
எண்ட கிள் மச்சானே
இண்டைக்கு நீ போகாத கா!

வட்டைக் கெண்டு பேரக வந்தா
வழியில நீ நிண்டு கொண்டு
இட்டு மங்கள் ஏன் மச்சான்
என்னை விடு நான் போக.

இட்டு மத்துக்கில்ல மச்சான்
இலுப்படிப் பள்ளத்தால
பத்துப் பேரைச் சுட்டுப் போட்டு
பாதகர்கள் போரூராம்.

பாதகர்கள் செய்யும் வதை
பார்த்திருக்க ஒன்னையே மச்சான்
நீதி இதுக்கில்லையோ இந்த
நீசராட்சி முடிவ தெய்ப்போ?

நிலவு பூத்த இரவு

தமிழில்: ந. சுரேந்திரன்

நகருக்கு செல்வதற்காக 'லீ'யின் படகு தயாராக இருந்தது. பூரணசந்திரன், உயர்ந்த மலைகளுக்கு மேலாக, மெதுவாக உயர்ந்து, அதன் ஒளிக்கதிர்களை ஆற்றங்கரையில் பரப்பிக் கொண்டிருந்தது. மலை அடிவாரத்தில் இருளில் மூழ்கிக் கிடக்கும் ஒரு 'நிற்குது' அது சந்திர ஒளியிலே பளபளத்த எண்ணம் அமைதியாக அந்த ஆற்றுநீர் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அந்தச் சிற்றறின்மேல் மிதந்துகொண்டிருந்த சந்திரபிம்பம், அந்த ஆறு கலக்கும் யாங்வி ஆறுவரை அந்த ஆற்றோடு செல்ல விரும்புமாப்போள் தோற்றமளித்தது.

வினாடிக்கு வினாடி இருள் அகன்று கொண்டிருந்தது. ஆனால் வலைவிரித்தாற்போல் தோன்றிய ஒளி மூட்டத்தால், மலைகள், மரங்கள், ஆறு, வயல்கள், வீடுகள் அதன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தன. இந்த இருண்ட இயற்கைச் சூழலுக்கு ஊடாக தனது மென்மையான ஒளி வெள்ளத்தை பாய்ச்ச சந்திரனால் முடியவில்லை.

அந்த ஆற்றின் கரையிலிருந்து ஆற்றுக்குள்ளே ஊடுருவிருந்தது ஒருகற்களாலானபடகுத் துறை. அதற்கு அருகில் கட்டப்பட்டிருந்தது 'லீ'யின் படகு. அடர்த்தியாக வளர்ந்த நீர்-வில்லிச் செடிகளால் இந்தப் படகு சுற்றி வளைக்கப்பட்டிருந்தது. நாவல் நிறப் பூக்கள் மலர்ந்திருந்தன.

அந்தப் படகினுள்ளே ஒரு விளக்கு பிரகாசமின்றி எரிந்து கொண்டிருந்தது. கரையிலிருந்து பார்க்கும்போது இருண்ட நிழல் களிண்டையே உறங்கும் படகுபோல் தோற்றமளித்தது. ஒரே நிசப்தம். அப்படகு ஒரு கைவிடப்பட்ட தீவுபோல் தோற்றமளித்தாலும் அதனுள் பலர் அமர்ந்திருந்தனர்.

இரு பிரயாணிகள் மூடப்பட்ட அறையிலும், படகின் முன் முனையில் ஒரு சிறுவனும் உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர். படகுக்காரன் லீ துடுப்பின் அருகே புகைத்துக் கொண்டிருந்தான். எல்லோரும் அமைதியாக இருந்தனர். அவர்கள் அனைவருக்கும் படகு புறப்படும்

நேரம் தெரியும் ஏனென்றால் அவர்கள் அனைவரும் வழமையான பிரயாணிகள். ஒவ்வொருநாளும் அந்தப்படகு மாலையில் நகரத்துக்குச் செல்லும் அடுத்தநாள் காலை திரும்பிவிடும். இந்த நிரந்தரமாவ நடைமுறை ஒரு நாளும் மாறுபடுவதில்லை. வழமையான பிரயாணிகள் ஒரு கிழமையில் பல தடவை பயணம் செய்பவர்கள். சூறியிட்ட அதேநேரத்துக்கு படகுத்துறைக்கு வந்துவிடுவார்கள் பிரயாணிகள் படகுக்குள் துறைந்தவுடன் பேசாமல் படுத்துவிடுவார்கள். நகரத்தைப் படகு நெருங்கும்போது எழும்பி விடுவார்கள். அவர்களில் சிலர் இறங்கிவிடுவார்கள். சிலவேளை மாகாணத் தலைநகருக்கு செல்வதற்காக, அங்குள்ள ஒரு சிறிய நீராவிக்கப்பலில் ஏறிக்கொள்ளுவார்கள். இன்று அந்தப்படகில் உள்ள இளம் பிரயாணி அந்த ஊர்ப்பாடசாலை ஆசிரியர். அவரது வீடு நகரத்தில் இருந்தது. ஒவ்வொரு சனிக்கிழமை இரவும் அவர் வீடு செல்வார். மற்ற வயது சூறியிட்ட மனிதர் நகரத்தில் உள்ள ஒரு கலையில் விற்பனையாளர். அவர் இந்தக் கிராமத்தில் வசிக்கிறார். அவரது கடை நிர்வாகி அவரை அடிக்கடி வியர்பார நிமித்தம் மாகாணத் தலைநகருக்கு அனுப்புவதுண்டு.

சந்திர ஓளி, அந்தப்படகின் முற்பகுதி முனையிலே படுத்திருக்கும் அந்தச் சிறுவனின் தலையிரை கோதிவிட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவன் புரண்டு புரண்டு படுத்துக் கொண்டிருந்தான். களைப்பினால் மூடிக்கொண்டிருக்கும் அவனது கண்கள் அடிக்கொரு தடவை திடீரென்று திறக்கும். ஆற்றங்கரையிலுள்ள பாதையை நோக்குவான். அல்லது தண்ணீரைக் குவிந்து பார்ப்பான், ஒரு மாற்றமும் இல்லை என்று அறிந்ததும், தனக்குத்தானே ஏதாவது கதைத்துக்கொண்டு உறங்கிவிடுவான்.

“புதுமையாக இருக்கிறதே! ஏன் ‘கென்ஷெங்’ இன்னும் வரவில்லை?” பாடசாலை ஆசிரியர் இவ்வாறு கேட்டவாறே ஒரு சிறு துவாரத்தின் மூலம் கரையை நோக்குகின்றார்.

எல்லாம் அமைதியாக இருக்கிறது. ஒரு விளக்கு ஒளியும் தெரியவில்லை. கரையிலுள்ள ஒரு கோவிலும் இருவில் மூழ்கியிருந்தது. ஆளரவமற்ற நெடும்பாதையாக, சந்திர ஓளியில் நெடுந்தூரம் அந்தப்பாதை தெரிந்தது.

அந்தத்துவாரத்தை மூடிவிட்டு அவர் மீண்டும் சாய்ந்தார். விற்பனையாளர் “வாங்ஷெங்” படகுக்காரனைப் பார்த்து உரத்த குரலில், “லீ இப்போது என்ன நேரமென்று உனக்குத் தெரியுமா? நாம் ஏன் புறப்படக்கூடாது?”

“கென்ஷெங் இன்னும் வரவில்லை. புறப்பட இன்னும் நேரம் இருக்கிறது. நீ எதற்காகக் கவலைப்படுகிறாய்?”

சுக்கானைப் பிடித்த வண்ணம் ‘லீ’ பதிலளித்தான்.

“கென்ஷெங் எப்பொழுதும் ஏழுமணிக்கு வருவான் ஆனால் இன்று” தனது மணிக்கூட்டைப் பார்த்தபடி “ஏழு நாற்பது ஆகி விட்டது, இன்னும் அவன் வரவில்லையே” என்று கூறிக்கொண்டு மீண்டும் அந்தத் துவாரத்தினூடாக பாதையை உற்று நோக்கினார் ஆசிரியர் ஜூன்.

“கென்ஷெங் கட்டாயம் வருவார். நகரத்திற்கு எடுத்துச் செல்லவேண்டிய அவருடைய பொருட்கள்சில உள்ளன. ஜூன், நீகவலைப்படாதே! மிஸ்டர்வாங்! நீர் ஒரு நீண்டகால வாடிக்கையாளன். அந்தச் சிறிய நீராவிக்கப்பலை எப்பொழுதாவது நான் தவற விட்டிருக்கிறேனா? — உனக்கு நன்கு தெரியும்”

“கென்ஷெங் இதற்கு முன் ஒருநாளும் நேரம் பிந்தி வந்ததில்லை, எப்பொழுதும் முன்னதாகவே வந்துவிடுவார் இன்று எங்கனையல்லவா காத்திருக்க வைத்துவிட்டார்.” இது ஆசிரியரின் முறையீடு.

“ஏதோ ஒரு காரணத்துக்காகத் தாமதப்படுகிறார் போல் தெரிகிறது” வாங்ஷெங் பதில் கூறுகிறான்.

“எனக்கு கென்ஷெங்கைத் தெரியும். அப்படி ஏதும் காரணம் இருக்க முடியாது. அவன் அபின் அருந்துவதில்லை. குடிவகைகள் பாவப்பது மில்லை. ஒன்றும் அவனைத் தாமதப்படுத்த முடியாது. அவன்விரைவில் வந்துவிடுவான்”. இவ்வாறு கூறியபடி படகுக்காரன், படகின் முற்பகுதி முனைக்குச் சென்று “லின்” என்றசிறுவனை எழும்பினான். நித்திரை கலைந்து எழும்பிய சிறுவன் “லின்” பார்த்துவிட்டு படகுக்காரன் துறைமேடையில் இறங்கி ஆற்றங்கரையில் சிறிதுதூரம் நடந்துவிட்டுப் படகுக்குத் திரும்பினான்.

பூரண சந்திரன் அவனுக்கு நேர் எதிராக ஒளியெள்ளம் பாய்ச்சியது. அதன் வெள்ளிக் கிரணங்கள் பன்னீர் போல அவனது தலையை நீராட்டின.

கோவிலுக்கருகிலுள்ள ஒரு அரச மரத்திற்கு அருகிலே இருந்து ஒரு கருநிழல் வெளிவந்தது.

“கென்ஷெங் வருகிறார்” படகுக்காரன் தன்னுள் நினைத்துக் கொண்டு அந்தச் சிறுவனைப் பார்த்து உத்தரவிடுகிறான். “கென்ஷெங் படகில் ஏறிய மறுவினாடி நாம் புறப்படுகிறோம். உடனே தயாராயிரு”

“ஓம், அப்படியே செய்கிறேன்” என்று தனக்குள் முணுமுணுத்தவாறே சிறுவன் “லின்” ஒருநீண்ட மூங்கில் தடியை எடுத்து நீருள் அமிழ்த்தி படகைக் கரையருகே செலுத்தினான்.

படகுக்காரன் லீ படகுத்துறை மீது நின்று கொண்டு உற்று நோக்கினான். அந்த இருண்ட உருவம் அருகே வந்தது. ஒரு பின்னல் கூடையைத் தூக்கிக்கொண்டு வரும் அந்த மனிதன் சரியான கட்டை மனிதன். அவன் 'கென்ஷெங்'காக இருக்க முடியாது. அவனது பெயர் ஷாங். கிராமத்திலுள்ள ஒரு பலசரக்குக் கடை உரிமையாளன். 'ஷாங்'கும் இன்று நகரத்துக்குச் செல்கின்றான்.

"ஆக, இன்னமும் நீங்கள் புறப்படவில்லை" படகுக்காரனைப் பார்த்துச் சிரித்தவண்ணம் கூறிக்கொண்டே துறை மேடையில் ஏறினான்.

"நீ சரியான நேரத்துக்கு வந்துவிட்டாய் நாங்கள் கென்செங்கை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம்" படகுக்காரனின் பதிலில் ஒருவித ஏக்கம் காணப்பட்டது.

"எட்டுமணியாகிவிட்டது. கென்ஷெங் இன்னும் வரவில்லையே, அவர் நிச்சயமாக வரமாட்டார்" ஆசிரியர் அறைக்குள் இருந்து சத்தமிட்டார்.

"அவர் இன்னும் வராதது விந்தையாக உள்ளது. வழமையாக புறப்படுவதற்கு சிறிது நேரத்துக்கு முன்பதாகவே வந்துவிடுவாரே". புதிய பிரயாணி ஸாங் படகிற்தன் மூழைந்து தனது பெரிய கூடையை ஓரத்தில் வைத்துவிட்டு ஒரு சிகரட்டைப் பற்று வைத்தார். மெதுவாகச் சிகரட்டைப் புகைத்தவாறே நிலா வெளிச்சப் பக்கமாகத் திரும்பினார்.

"ஏய்! லீ! கென்செங் இங்கு இருக்கிறாரா?"

படகுத்துறையில் நின்று மஸ்லின் மேலாடையும், காற்சட்டையும் அணிந்த, கட்டையான கூந்தலையுடைய ஒரு பெண் சத்தமிட்டுக் கேட்டாள்.

"எல்லாரும் இன்றிரவு கென்செங்கிற்காகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எங்காவது ஒளிந்திருக்க வேண்டும். உனக்குத்தான் தெரிய வேண்டும் கென்செங் எங்கிருக்கிறார் என்று" லீ கிண்டல் செய்தான்.

"அப்படியென்றால் கென்செங் வரவில்லையா?" அந்தப் பெண் ஏக்கத்தோடு கேட்டாள்.

"அவனுடைய நிழல்கூட வரவில்லை" லீயின் பதில்.

"நீங்கள் வேடிக்கை பண்ணுகிறீர்களா? எனக்குப் பெரிய அதிர்ச்சியாக உள்ளது" அந்தப் பெண்ணின் குரல்.

யார் விளையாடுகிறார்கள்? எனக்கு இனி நேரமில்லை. எனக்குத் தெரியவேண்டியதென்னவென்றால் உனது கணவன் இன்றிரவு இந்தப் படகில் வரப்போகிறானா? இல்லையா? என்பதுதான்.

லீ கடுமையாகக் கேட்டான். பெருந்துயர ஓலத்தை எழுப்பியவாறு அந்தப் பெண்மணி திரும்பி ஓடத் துவங்கினாள் கிராமத்தை நோக்கி.

'சகோதரி! ஓடாதே! நில்! இவளுக்கு என்ன நடந்தது' கத்தினான் படகுக்காரன் லீ.

ஆற்றின் கரையோரமாக அலறியபடி அந்தப் பெண் எதையும் பொருட்படுத்தாது ஓடினாள்.

அவளுடைய கதறல்ஓலி படகுக்காரனின் சிந்தனையை நிலை குலைய வைத்தது. அந்தத் துறை மேடையில் மரக்கட்டைபோல அவன் நின்றான்.

'என்ன பிரச்சினை' மூன்று பிரயாணிகளும் படகுக்காரனிடம் ஒருமித்துக் கேட்டார்கள்.

'பிசாசுக்கு மட்டும் தான் விளங்கும்' லீ அதிருப்தியுடன் பதிலளித்தான்.

"கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் உள்ள பிரச்சினை போலும். கென்ஷெங் கோபித்துக்கொண்டு வெளியே போயிருப்பான். அப்படி ஏதும் பிரச்சினையாக இருக்கும்' ஜாங் கூறினான்.

"கென்ஷெங் மனைவியுடன் ஒருநாளும் சண்டை பிடிப்பதில்லை. இது வேறு ஏதோ பிரச்சினை எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும்' லீ கூறினான். அவனுக்கு இது பெரிய புதிராக இருந்தது. 'இது என்ன பிரச்சினையாக இருக்கும்.'

'கென்ஷெங், கென்ஷெங்' அந்தப் பெண்ணின் துயரக்குரல் இரவைக் கிழித்துக் கொண்டிருந்தது.

'லீ, இனி நாம் என்னசெய்வோம்' ஆசிரியர் படகுக்காரனைக் கேட்டார். அவனது குரலுக்கு ஒருவரிடமிருந்தும் பதில் வரவில்லை.

"நாம் புறப்படுவோம்" விற்பனையாளர் பொறுமையிழந்து சத்தமிட்டார். அந்தச் சிறிய நீராவிக்கப்பல் மாவட்டத் தலைநகருக்குப் புறப்படுமுன் தங்கள் படகு அங்கு போய்ச் சேருமோ என்று அவர் சந்தேகப் பட்டார்.

★ சுயதரிசனம்

ஆயிரம் மக்களின் அன்றாட மரணங்களில் அருவருப்பானவை கூட புதிய அர்த்தத்தைத்தான் போதிக்கின்றது... எரிமலையின் அடக்கம் உண்மையிலேயே இறுக்கமானவைதான் இந்த அரங்கேற்றங்களின் அவரோகணங்கள் புதிய அத்திவாரங்கள்.

—ர. கே, தேவர்

தொடர்ந்து அந்தப் பெண்ணின் அழகுரலைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த, படகுக்காரன் லீ நேரம் செல்லச் செல்ல பிரயாணிகளின் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லாமல் படகுத்துறையில் கணவனைத் தேடிக்கொண்டிருக்கும் அந்த மனைவியின் அழகுரலை அசையாமல் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

‘இது சரி வராது அவன் ஏதோ பாரதூரமான துயரத்துக்கு ஆளாக்கப்பட்டிருக்கிறான்.’ என்று கூறிய படகுக்காரன். படகுத்துறையில் இருந்து கரையில் குதித்து, அவள் ஓடும் பாதையில் அவளைப் பின்தொடர்ந்து ஓடினான்.

படகில் படுத்திருந்த படகுக்காரனின் மகன் எழும்பி “உப்பா நீ எங்கே போகின்றாய்” என்று கூறியவாறு அப்பாளைப் பின்தொடர்ந்து ஓடலானான்.

படகுக்காரன் தொடர்ந்து ஓடிக்கொண்டிருந்தான். அவன் பதில் எதுவும் கூறவில்லை. அவளைப் பின் தொடர்ந்து மகனின் குரல் வெளிப்படாத நிசபத்தால் காற்று அமைதியாக வீசியது. ஆனால் அதே காற்று அந்தப் பெண்மணியின் துயருற்ற ஓசையால் நிறைந்திருந்தது.

ஒரு சேற்றுச் சகதிப் பாதையில் அந்த மூவரும் ஓடிக்கொண்டிருந்தனர்.—அந்தப் பெண், படகுக்காரன், அவனுடைய மகன், ஒருவரை ஒருவர் துரத்திக் கொண்டிருந்தனர். சிறிது நேரத்தின் பின்பு அந்தச் சிறுவன் ஓட்டத்தை நிறுத்திவிட்டு திரும்பினான்.

படகுத்துறையில் அமைதியாக ஆடிக்கொண்டிருந்தது. அதிலிருந்து மூன்று பிரயாணிகளும் தங்களுக்குள் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்தப் பெண்ணின் துயர ஓலம் மெதுவாகக் குறைந்து நிசப்தமாகியது. ஒரு மரத்துக்கடியில் படகுக்காரன் லீ அந்தப் பெண்மணியை மடக்கினான். அந்த மரத்தடியில், கலைந்த கூந்தலோடு, கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தோட, மென்மையாக அழுதவண்ணம், ஆற்றின் எதிர்க்கரையை உற்று நோக்கியவாறு, ஒரு பிசாசு போன்று அவள் தோற்றமளித்தாள்.

“என்ன உனக்கு நடந்தது. சகோதரி? உனக்கென்ன பைத்தியமா? என்ன பிரச்சினையாக இருந்தாலும் என்னிடம் சொல்” அந்தப் பெண்ணைப்பிடித்து உலுப்பியவாறே லீ கேட்டான்.

அவள் அழுகையை நிறுத்திவிட்டு, தனது முகத்தை நிமிர்த்தி அவளை உற்று நோக்கினான். நீண்ட நேரத்துக்கு பிறகு, “கென்ஷெங், கென்ஷெங்” என்று முணுமுணுத்தான்.

“கென்ஷெங்”கிற்கு என்ன நடந்தது? சொல்லு! லீ வற்புறுத்திக் காள்.

“எனக்கு தெரியாது” அவள் சர்வசாதாரணமாகப் பதிலளித்தாள்.

“தூ!” லீ பொறுமையிழந்து துப்பினான். “அப்படியென்றால் நீ ஏன் அழுகிறாய்? உனக்கு விசரா?”

“அவர்கள் கென்ஷெங் கைக் கைது செய்திருக்க வேண்டும். நிச்சயமாக அவர்கள் அவனைக் கைது செய்துதான் இருக்கவேண்டும்” அவள் காட்டுக் கத்துக் கத்தினாள். அவள் முகம் பயங்கரமாகத் தோற்றமளித்தது.

“யார் அவனைக் கைது செய்தது. யாரோ அவனைக் கைது செய்ததாகக் கூறினாய்?” நெஞ்சு பதைபதைக்க லீ அவளிடம் கேட்டான். கென்ஷெங் லீயினுடைய நண்பன். ஒரு நேர்மையான மனிதன். யாரும் அவனைக் கைது செய்ய வேண்டிய அவசியம் என்ன? லீ நினைத்துக்கொண்டான்.

“இது ராங் வீபானுடைய வேலையாகத்தான் இருக்கவேண்டும். நேற்று, ராங், மாண்ட மாஜிஸ்ட்ரேட்டிடம் சென்று கென்ஷெங்கிற்கு கொள்ளையர்களோடு தொடர்புள்ளதாகக் குற்றஞ்சாட்டியிருப்பதாக கென்ஷெங் என்னிடம் கூறினான். இதை நான் முதலில் நம்பவில்லை. ஆனால், இன்று மாலை கென்ஷெங் வெளியில் சென்றபோது ராங்குடைய அடியாட்கள் சிலர் அவனைப் பின்தொடர்ந்து சென்றதாக சிலபேர் என்னிடம் கூறினார்கள். ஒரு துப்பறியும் நிபுணர் உட்பட அவர்கள் பலபேர் இருந்தார்களாம். அதன் பின்பு கென்ஷெங் வீடு திருப்பவில்லை. அவர்கள்தான் கென்ஷெங்கைக் கைது செய்திருக்க வேண்டும் என்று நிச்சயமாக நம்புகிறேன்.

“ராங் ஒரு பணம் கறக்கும் காதலன். ஆனால் கென்ஷெங் மீது அவனுக்கு என்ன பிரச்சினை சகோதரி! நீ சொல்வது பிழை. உனது கணவனைக் கைது செய்வதை நீ உன்கண்களால் பார்த்தாயா?” லீ அவளுக்குப் பொதுப்படையாக ஆறுதல் கூறினான். அவனது குரலில் சிறிது வேகம் குறைந்திருந்தது.

“நீ நம்பாததால் அதைப் பொய் என்கிறாயா? ராங் தனது நகரத்தலைவர் பதவியை இழந்து விட்டான் அதனால் அவன் கோபாவேசத்தோடு இருக்கிறான்.

“அவன் யீ என்பவரைக் கொல்ல ஒரு ஆணை அனுப்பினான். ஆனால் “ராங்” கால் யீயைக் கொல்ல முடியாதபோதோடு தனது கிராமத் தலைவர் பதவியையும் இழந்து விட்டான். சில நாட்கள்

ஞாக்கு முன்பு, யீயின் சகோதரனும் கென்ஷெங்கும் சேர்ந்து ஒரு உழவர் சங்கம் ஒன்று உருவாக்கினார்கள். அதன் மூலம் "ராங்"கை எதிர்த்துப் போராட முடிவு செய்தனர். அந்தக் கிழட்டுக்காடைய னோடு ஒரு பிரச்சினையும் வேண்டாம் என்று எனது கணவனுக்கு எவ்வளவோ புத்திமதி சொன்னேன். ஆனால் அவர் கோட்கவில்லை. நிலப்பிரபுக்களையும், அவர்களது கொடிய அடிவருடிகளையும் விழுத்த வேண்டும் என்று நாள் முழுவதும் புறுபுறுத்துக் கொண்டிருந்தார். இப்பொழுது அவர் கை முடிந்துவிட்டது. அவரது தீவையைத்தான் பிரைச்சேதம் செய்யாது விட்டாலும் அவரை உயிரோடு திரும்ப அவர்கள் அனுமதிக்கமாட்டார்கள். "கொன்ஷையர்களைக் கூட்டு என்பது பாரதூரமான சிறியினல் குற்றமாயிற்றே".

"ராங் அவ்வளவு கடுமையானவன் என்று நாள் நம்பவில்லை" லீ இடைமறித்தான்.

"ராங்கிடம் பணம் இருக்கிறது. மாவட்ட மஜிஸ்ட்ரேட் அவனு டைய நெருங்கிய நண்பர். அவன் சொல்வதையெல்லாம் அந்த நீதி பதி கேட்பார்". அவன் தற்போது சிறிது நிதானமாகப் பேசினான். ஆனால் அவனது குரல் உரத்துக் தொவித்தது. அவனது கண்கள் நெருப்பைக் கக்கின. அவளது கோபம் துயரத்தை அடக்கியது. "யீ போன்ற ஒரு நல்ல மனிதனைக் கூட அவன் கொல்ல நினைக்கிறான் என்றால்..... ஏன்! அஹிலுவின் கையை நீ மறந்துவிட்டாயா?" மீண்டும் அவன் கண்களில் பயத்தின் வாட்டம் நிறைந்தது.

லீ சலனமற்று இருந்தான். ஆம்! அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது அஹிலுவின் சரித்திரம். அஹிலு ஒரு நேர்மையான மனிதன். விவசாயச் செய்கைகள் நிறைந்த காவல்களில் அவன் ஒரு கூலியானாக வேலைசெய்து வந்தான். மற்றக் காவல்களில், ஒரு சுமைதூக்கியாகக் கூடமை ஆற்றினான். ஒருதடவை தனது சுமை தூக்கித் தடிக்கு விதிக்கப்பட்ட மேலதிக வரி சம்பந்தமாக மேலும் சில சுமை தூக்குவோரைச் சேர்த்துக் கொண்டு ராங் னீட்டிற்குக் சென்று பிரச்சினை எழுப்பினான். ராங் தான் அப் பொழுது வரி சேகரிப்பவனாக இருந்தான். இரண்டு நாட்கள் கழித்து பொலிசார் அஹிலுவைக் கைது செய்தார்கள். கொன்ஷையர்களைக் கொடாப்பு கொண்டிருந்தான் என்ற குற்றச்சாட்டின் மீது பதினைந்து வருடச் சிறைத் தண்டனை அவனுக்கு விதிக்கப்பட்டது. அஹிலு கைது செய்யப்பட்டபோது, அவன் லீயின் படகுக்குப் பொதிகளைச் சுமந்து சென்று கொண்டிருந்தான்.

லீக்கு இப்போது எல்லாம் வினங்கியது. அஹிலு—ஒரு நேர்மை யான மனிதன்—வாழ்க்கையில் எக்குற்றமும் செய்யாத அப்பாவி— இருந்தபோதிலும் அவனுக்கு மஜிஸ்ட்ரேட் நீதி மன்றத்தில் தண்ட

னை—கொன்ஷையர்களுடன் கூட்டுவைத்த குற்றம். இந்த உலகம் எங்கே போய்க்கொண்டிருக்கிறது. இப்போது கென்ஷெங் சொல்லி யதை லீ முழுமையாக நம்பினான். அவனது தலை கவிழ்ந்தது. ஒரு பெரிய கற்பாறை தனது இதயத்தை நசிக்குமாப்போல உணர்ந் தான். கைகளைப் பினைத்துக்கொண்டு அவன் சிந்தித்தான் அவ னுக்கு ஒருதீர்மானத்துக்கும் வர முடிமவில்லை. அவனது தலை நோக்கத் தொடங்கியது. அவனது மூளையில் பல விஷயங்கள் பளிச்சிட்டன— அவன் மிகவும் குழப்பமடைந்து போனான். கென்செங்கின் மனைவி லீயின் கைகளை இழுத்து எழுப்பியவாறு கூறினான்.

"எழும்பு, கென்ஷெங் கைது செய்யப்பட்டிருந்தால், அவனை எப்படிச் காப்பாற்றுவது என்று யோசிக்கவேண்டும். நீ இங்கிருந்து அமுலதனால் என்ன பயன் விளையப்போகிறது." நதிக்கரை ஓரமாகவே அவர்கள் வேகமாக நடந்தார்கள்.

சிறிது தூரம் அவர்கள் செல்லுமுன்பே அந்தச் சிறுவன் அவர் களை நோக்கி ஓடிவந்து கொண்டிருந்தான் "அப்பா" "கென்ஷெங்" கலவரமடைந்திருந்த அவனது வாயிலிருந்து இந்த இரண்டு சொற் களும் தான் வெளிவந்தன. அவன் தனது தந்தையின் கரங்களை இறுக்கிப் பிடித்தான். வேறு ஒன்றும் அவனால் பேசமுடியவில்லை. "அவர் எங்கே" நடுக்கமுற்ற குரலிலே அந்தப்பெண் அந்தச் சிறுவனைக் குலுக்கினான்.

"பேசு! லீன்! என்ன நடந்தது!" லீயும் பொறுமை இழந்தபடி கேட்டான். அவனுக்கு ஒரு பயங்கர முன்னெச்சரிக்கையாக தனது மகனின் சொற்கள் தெரிந்தன.

அந்தச் சிறுவனின் தலை வேர்வையால் வழிந்தது. அவனது சிஞ்சுமுகம் பயத்தால் வெளிறியிருந்தது. "கென்ஷெங், அவர்..." அவர்கள் இருவரையும் இழுத்துக்கொண்டு அவன் ஓடினான்.

ஆற்றங்கரைக்கு அருகேயிருந்த ஒரு பள்ளத்தில், படகின் ஏனைய முன்று பிரயானிகளும் அமர்ந்திருந்தனர். வழிப்பாதையிலிருந்து மிகவும் கீழே அந்தப் பள்ளம் இருந்தது. சிறுவன் தான் முதலில் அந்த இடத்துக்குச் சென்றான். "அப்பா இங்கே பாருங்கள்" சிறுவன் சத்தமிட்டான்.

கென்ஷாங்கின் மனைவி, பயங்கரமாக ஓலமிட்டவாறு முன்னேக்கி ஓடினான். லீ பின்தொடர்ந்தான்.

நாவல்நிற நீர்க்குமுத மலர்கள் பெருமளவில் ஆற்றங்கரையில் னியாயித்திருந்தன. புத்தரையில் மண்டியிட்டவாறு ஆசிரியர் அந்த செடிகளை தனது கையால் நீரினிருந்து அகற்றிக்கொண்டிருந்தார்.

நம்பிக்கை பிறக்குது மூச்சினிலே....

✿ ஜனயுகன்

ஒரு ஊதிப்போன சடலம் நீரிலே அமைதியாக மிதந்தது. அவனது கருநிற மஸ்லின் ஆடைகள் ஒரு மரவேரிலே சிக்கிக்கொண்டிருந்தன. அவனது உள்ளாடையின் பின் புறத்திலே சிறிது இடப் பக்கமாக ஒரு துவாரம் தெரிந்தது.

“கென்ஷெங்” என்று அலறியவாறே அவனுடைய மனைவி அவன் சடலத்தின் மேல் விழுந்து கட்டிப்பிடித்து அழுதாள். இதயம் பிளந்து விடுமோ என்பது போல் இருந்தது அவளுடைய சோக அலறல்.

படகுக்காரனைப் பார்த்து “கென்ஷெங் இறந்துவிட்டான்” என்று மெல்லிய குரலில் ஆசிரியர் கூறினார்.

“அவரை முதலில் சுட்டிருக்கவேண்டும். அதோ பாருங்கள் ரத்தக்கறை” என்று விற்பனையாளர் தெளிவப்படுத்தினார்.

“நாம்முதலில் அந்தச் சடலத்தை வெளியில் எடுப்போம்” கிராமத்து முதலாளி பிரேரணை செய்தார்.

லீ பெருமூச்சு விட்டான். தனது மகனின் நடுங்குங் கரங்களை இறுகப் பற்றியபடி ஆற்றுநீரை வெறித்துப் பார்த்தான்.

கென்ஷெங்கின் மனைவியின் அழுகரல் தொடர்கதையாக உடைந்த இதயத்தின் சிதைந்த சதைகள்போல் காற்றைக் கிழித்துக் கொண்டிருந்தன. அந்த நிலவு பூத்த இரவை ஊடுருவிக்கொண்டிருந்தன. காற்று, நிலம், நீர்—அனைத்தும் அழுது கொண்டிருந்தன—ஒவ்வொரு மரமும், ஒவ்வொரு புல்லுண்டும் ஒவ்வொரு மலரும்,—ஒவ்வொரு நீர்க்குமுத மலரும்—துயரத்தால் விம்மிக்கொண்டிருந்தன.

பூரண சந்திரனின் வெள்ளிக் கதிர்களிலே அந்தக் கிராமம், அந்தச் சிற்றூறு அனைத்தும் உறங்கிக் கொண்டிருந்தன.

அந்த முழுக் கிராமச் சூழலும், இந்தத் துயரச் சூழ்நிலையைப் பார்த்துக் கதறுமாப்போல் தோற்றமளித்தது. ஒவ்வொருவர் கண்ணிலும் கண்ணீர் நிறைந்திருந்தது.

அது ஒரு அழகான மதி முகிழ்த்த இரவு. காற்றோ மழையோ அற்ற அற்புதமான இரவு. ஆனால் வீயினுடைய படகு — நகருக்குச் செல்லும் அந்த சிறு நீராவிக்கப்பலைப் பிடிப்பதில் தவறாத ஒருநாளும் தவறாத — அந்தப் படகு — அன்றிரவு முதற்தடவையாக நீராவிக்கப்பலைப் பிடிக்கத் தவறியது.

‘காடையர்கள்’ ஆட்டத்தால்

கிடைத்த புள்ளிகள்

‘சீனாவும்’ ‘தானாவும்’

சீர்கெட்ட அச்செயலால்

சிங்கார மலையகமும்,

சோர்ந்து போனதுவோ?

இப்போ

அச்சமும் பயமுமே,

மலையகத்தின் பொழுதாகி,

அமைதியும், ஒற்றுமையும் கோரும்

ஏராளம் மூச்சுக்கள் கேளீர்!

நான் வீட்டிற்குச் சென்றேன்.

கலவரம் ஓய்ந்து

காலம் மாதமாகி - எனது

மாதம் ஒருமுறைப் பயணம்.

மாதம் இரண்டாகிய பின்

அன்று,

தொடர்ந்தது.

வீட்டின் இரவுகளில்

வளமை போல் - என்

நெஞ்சிலே தூங்க வந்த - என்

அண்ணணின் பிஞ்சு மகன்,

என் “ஸ்டாலின்”

கத்தி தடியுடன்

கடிந்து வந்தான்.

“ஐயா”

“ஆனாக்காரன்” வந்தால்

அடிச்சித் தூரத்தனும்”

தடியையும் கத்தியையும் - என்

தலைமாட்டில் வைத்தான்.

இங்கு

‘கடிவாளம்’ என்பவர்கள்

காடையருக்குத் துணை போவார்

இன்று

பிஞ்சுகள் கூட வெறுத்து
ஒதுக்கும் பிரிவினராயினர்.

விடியலின் நினைவோடு

அணைத்த நித்திரை

கடுதிலே பிரிந்தது

காலையில்

‘ஆளுக்காரன் செத்துட்டான்’

ஓசை வந்த திசையில் ‘ஸ்டாலின்’

பொம்மையை அடிக்கின்றான்.

காலால் உதைக்கிறான்.

நான்

திரும்பும் போதெல்லாம்

அவன் “ஸ்டாலின்”

அப்பிணக்கும் கிரேப்சுக்கும்

அடம் பிடித்துக் கொஞ்சபவன்.

மாறாக

இம்முறையோ,

“தோக்கு” வாங்கி வா”

காதோடு சினுங்கினான்.

ஆனால்

இரண்டு ஆண்டிற்கு முன்

பின் இரவு நேரத்தில்

என் அண்ணி

அவன் அன்னை

அவனை

வயிற்றில் சுமந்தபடி

எமதில்லம் நுழைந்தாள்.

‘பாமஸ்டன்’ வாழ்

அண்ணன் சோடி

‘பன்குளம்’ வாழ்ச்சென்று

‘ஆளுப் பாவிகளால்’ அலண்டு

ஆடிப்போய் வந்தனர்.

இன்று

அவர்கள் மகன்

‘ஸ்டாலின்’ அவன்

போக்கிற்கு

அதுவும் காரணமோ

பால் - ஊழ் - விதி: சில சிந்தனைகள்

✽ செந்திரூ

மதுரையில் நடைபெற்ற உலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கருத்தரம் சிலே (1981) பேராசிரியர் க. கைலாசபதி அவர்கள் சமர்ப்பித்திருந்த ஆங்கிலக் கட்டுரையின் தமிழாக்கம் அண்மையிலே ‘தாயகத்’ தில் வெளியாகியிருந்தது. இதிலே, ‘தலைவிதி’ என்னும் எண்ணக் கரு தமிழர் சமுதாயத்தில் எவ்வாறு முளை கொண்டு வளர்ச்சி பெற்றது என்பதை, மறைந்த பேராசிரியர் இலக்கியச் சான்றுகளையும் ஒப்பியற் சமூகவியற் சான்றுகளையும் காட்டி விளக்கியுள்ளார். இவ்விளக்கத்தின் தொடர்ச்சியாக நாம் அவதானிக்க வேண்டிய சிந்தனைகள் சிலவற்றை இங்கு எடுத்து நோக்குவோம்.

பால், ஊழ், விதி ஆகிய சொற்கள் இன்று ஏறத்தாழ ஒரே கருத்தினை உடையன என்று கொள்ளப்படுகின்றன. ஆனால், பழந்தமிழ் இலக்கியச் சான்றுகளை வைத்து நோக்கும்போது, இவற்றினூற் கட்டப்பட்ட எண்ணக் கருவானது படிப்படியாக மாறி வளர்ந்து பரிணாமம் பெற்று வந்தமையைப் பேராசிரியர் சமூக வரலாற்றுடன் இணைத்துக் காட்டியுள்ளார்: (1) மிகவும் முற்பட்ட காலத்திலே பால் என்பது பங்கைக் குறிப்பதாயிற்று. புராதன மரபுவழிச் சமுதாயத்திலே உணவும், கொள்னை, வேட்டை ஆகியவற்றின் பயனான பிற பொருள்களும் சமூக உறுப்பினரிடையே பங்கிடப்பட்டன. அப்பங்கீட்டிலே ஒவ்வொருவருக்கும் கிடைக்கும் பங்கு சமமாக இருந்தது. அதனால் அது இயல்பானதாகவும் இருந்தது. ஆகவே பால் என்ற சொல் இயல்பான நன்னெறியுடன் தொடர்புடையதாய் இருந்தது. நலம் பயக்கும் வழி சமபங்கீடு; ஆகையினால், பால் என்னும் சொல் மக்கள் மனத்திலே நன்னம் பிக்கையை ஊட்டுவதாக விளங்கிற்று. (2) காலப்போக்கிலே தனியுடமை முறை தோன்றியது. அரசு உதயமானது. பொருட் பங்கீட்டிலே முறைகேடுகள் புகுந்தன; சமத்துவம் கெட்டது; ஏற்றத்தாழ்வுகள் தோன்றின. இக்காலகட்டத்தில் ஒவ்வொருவரின் பங்கையும் அல்லது பேற்றையும் அல்லது ஆங்கிலத்திற் கூறப்படுவது போல ‘லொற்றை’யும் கண்காணாத தெய்வமே வகுக்கிறது என்னும் நம்பிக்கை தோன்றியது. இத்தெய்வம் ‘பால் வரை தெய்வம்’ என்று குறிப்பிடப்பட்டது. கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஒன்றாக

யால் 'அதிருஷ்டம்' எனவும் அது சொல்லப்பட்டது. திருஷ்டம் — காணப்படுவது; அதிருஷ்டம் — காண இயலாதது. இயற்கை நீதியாகிய, இயல்பு நெறியான 'பால்' இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட தெய்வத்துடன் தொடர்புடையதாக எண்ணப்பட்டது. விளங்கப் படுத்த முடியாத ஏதுக்களால் நன்மை தீமைகள் உண்டாகும்போது, அவை ஊழ் வலியால் நேர்ந்தன என மக்கள் அமைதி கண்டனர். ஊழினால் நன்மையும் விளையலாம்; தீமையும் விளையலாம் என்னும் கொள்கை உருவாயிற்று. நன்மை தரும் ஊழ் 'ஆகூழ்' என்றும் தீமைதரும் ஊழ் 'போகூழ்' என்றும் சுட்டப்பட்டன.

தெய்வம் என்னும் தனிச்சொல்லுக்கே ஊழ் என்னும் கருத்து உண்டு. 'திஸ் இஸ் மை லொற்த்' என்று ஒருவர் அலுத்துக் கொள்ளும் போது 'இது தான் எனது அதிட்டம்' என்று ஒதுங்கும் மனப் போக்கு வெளிப்படுகிறதல்லவா? அதிட்டம் பார்ப்பது 'லொற்றறி' என்று கூறப்படுகிறது. அதனை லொத்தர் என்றும் நம் வழங்கு இரேமும். திருவுளச் சீட்டு எடுப்பது என்றால், 'ட்ரேயிங் ஒவ் லொற்ஸ்' என்பதாகும். இது யாருடைய திருவுளம்? தெய்வத்தின் திருவுளம்; பால்வரை தெய்வத்தின் திருவுளம். (3) பிற்தொரு காலகட்டத்தில், பங்கீடு சமமில்லாமற் போனமைக்குத் தத்துவ ரீதியிலே விளக்கம் தரப்பட்டது. அப்பொழுது வினைப்பயன் கொள்கை உருவாயிற்று. நல்வினை செய்தவன் நல்ல பலனைப் பெறுவதும் தீவினை செய்தவன் தீயபலனைப் பெறுவதும் இயற்கையான நியதியாகும். அப்படி அல்லாமல், அடிதலை மாறி நடக்கு மானால், நியதியில் ஏதோ பிசகு இருத்தல் வேண்டும். இப்பிசகை நியாயப்படுத்துவதற்கு முற்பிறப்புக் கோட்பாடுகள் பெரிதும் உதவின. ஒருவன் நல்வினை செய்யவும் அவனுக்கு நற்பலன் கிடைக்கா விட்டால் அதற்கு அவன் முந்திய பிறவியிற் செய்த தீவினையே காரணமாகும் என்று சுற்பிக்கப்பட்டது. அதே போல, தீவினை ஆற்றும் ஒருவனுக்கு, நற்பலன் கிடைக்குமானால், அதற்கும் அவன் முந்திய பிறவியிற் செய்த நல்வினையே காரணமாகும் என்று விளக்கம் தரப்பட்டது.

இவ்வாறாக (அ) இயல்பான பொருட் பங்கீட்டை ஆதியிலே குறித்தது 'பால்'. (ஆ) பின்னர் பங்கீட்டின் ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கு அதிகார ஏதுவாக எண்ணப்பட்டது 'தெய்வம்' அல்லது 'ஊழ்'. (இ) அடுத்து, தத்துவ ரீதியிலே அநீதிகள் நியாயப்படுத்தப்பட்ட போது பெரிதும் வழங்கிய சொல் 'விதி'. இதுவே தலைவிதி எனவும் படும். பல பிறப்புக்கொள்கையும், வினைப்பயன் கோட்பாடும் இவ்வெண்ணக் கருவுக்கு உறுதுணையாக உள்ளன.

'தலைவிதி' என்னும் எண்ணக்கரு, நீதிப் பிழைகளையும், நியதிப் பிசகுகளையும் சகித்துக் கொள்ளும் மனப்போக்கை வளர்க்கிறது. ஆகையால் அது உருப்படியான, ஆக்கபூர்வமான, செயலூக்கம் நிறைந்த முயற்சிகளைத் தடுத்து நிறுத்துகிறது; அல்லது தணித்து வைக்கிறது. ஆனால் இவ்வாறு தணிந்து ஒடுங்கிப் போவதே எல்லாக் காலங்களிலும் மனித இயல்பாக இருந்தது என்று கூறிவிட முடியாது. முறைகேடுகளைப் பொறுக்க முடியாத மக்கள் பொங்கி எழுந்து அவற்றையும் பொடிப்பொடியாக்கிய சம்பவங்கள் வரலாற்றில் நிறைய உண்டு. உலக சரித்திரத்தில் ஆரம்ப அறிவுபடைத்த பள்ளி மாணவர்களே இதற்கான உதாரணங்களை அள்ளித்தர வல்லவராவர். அவ்வளவு ஏன்? இன்று நம்மைச் சூழவுள்ள உரிமைப் போராட்டங்களின் நிகழ்காலப் போக்குகளை உன்னிப்பாக கவனிக் கும் எவருக்கும் உதாரணங்கள் உடனடியாகப் புலப்படும். ஒடுங்கு தலையும் ஒடுக்கப்படுதலையும், அடங்குதலையும் அடக்கப்படுதலையும் 'தலைவிதி' என்று நம்பிச் சோர்ந்து கிடக்கும் போக்கு இங்கு குறைந்து வருகிறது.

தலைவிதிக் கோட்பாடு வலிமை பெற்றிருந்த பழங்காலந் தொட்டே தலைவிதியை மாற்றி அமைப்பதற்கு முயலும் போக்கும் எண்ணமும் ஆசையும் தலை தூக்கி வந்துள்ளன.

“ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் உலைவின்றித்
தாழாது உருற்றுபவர்”,
தெய்வத்தால் ஆகாதெனினும், முயற்சி தன்
மெய்வருந்தக் கூலி தரும்”

என்று வள்ளுவர் கூறுவன, தலைவிதிகளை மாற்றும் முனைப்பையும் முயற்சியையும் போற்றிப் பாடும் பாட்டே என்பது கவனிக்கத் தக்கது. ஆயினும், ஆள்வினை உடைமை என்னும் அதிகாரத்தில் உள்ள இந்தப் பாட்டுகள் அரசியல் என்னும் இயலிலேதான் வகு கின்றன. தலைவிதிகளை மாற்றும் முயற்சி, அரசுகளின் தரப்பிலிருந்து நோக்கப்பட்டு, ஆட்சியாளர்களின் கோணத்திலிருந்தே இங்கு கருத் துக்கள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆனால், நவீன கவிஞராகிய பாரதிதாசனின் பாட்டிலே, ஆளப் படுவோரின் பார்வைக் கோணத்திலிருந்து தலைவிதி தொடர்பாக சில கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்படுவதனை நாம் காண்கிறோம்.

“பாதிக்குதே பசி என்றுரைத்தால்—செய்த
பாபத்தைக் காரணம் காட்டுவார்—மத
வாதத்தை உம்மிடம் நீட்டுவார்—பதில்
ஓதி நின்றால், படை கூட்டுவார்!”

என்ற வரிகள் கவனிக்கத் தக்கவை. இங்கு 'மதவாதம்' என்று சொல்லப்படுவது, பிரதானமாகத் தலைவிதிக் கோட்பாட்டுச் சார்பான வாதங்களையே என்பது வெளிப்படை. மேலும், பாரதிதாசனின் பின்வரும் பாட்டடிகளையும் நினைவிற் கொள்ளல் தகும்—

'மக்கள் உழைப்பில் மலையாத நம்பிக்கை
எக்களிக்க வேண்டும் இதயத்தில்! ... ஈதன்றி
நல்லறிவை நாளும் உயர்த்தி உயர்த்தியே
புல்லறிவைப் போக்கிப் புதுநிலை தேடல் வேண்டும்
மக்கள் உழைக்காமுன் மேலிருந்து வந்திடுமோ?
எக்காரணத்தாலும் இன்மையிலே உண்மையுண்டோ?'

'மேலிருந்து வருதல்' என்னும் கருத்து ஊழ் அல்லது தலைவிதி பற்றிய எண்ணக்கருவுடன் தொடர்பு கொண்டு நிற்பது கண்கூடு.

பாரதிதாசனுக்கு ஆசான்போல் விளங்கிய பாரதியார் தமது கவிதையிலே பல இடங்களில் விதி பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். பொதுப்படையாக நோக்குகையில், விதியின் வலிமையை அழுத்திக் கூறுவனவாகவே அவருடைய கவிதைப் பகுதிகள் தோற்றமளிக்கின்றன.

'காலத்தின் விதி மதியைக் கடந்திடுமோ என்றேன்,
காலமே மதியினுக்கோர் கருவியாம் என்றான்'

என்னும் வரிகளை எடுத்துக்காட்டலாம், ஆயினும், விதிவசப் பட்டுச் சோர்ந்துவிடாமல், உழைப்பின் வலிமையை வலியுறுத்தும் பகுதிகளும் பாரதி பாட்டில் உண்டு. 'புதிய ஆத்திசூடி' யில் வரும் வசனங்கள் சில மனங்கொள்ளத்தக்கவை.

'ஓய்தல் ஓழி... கேட்டிலும் துணிந்து நில்... சிதையா
நெஞ்சு கொள்... சோதிடந் தனை இகழ்'

என வரும் வாக்கியங்கள் வகைமாதிரியானவை. சோதிடம் பற்றிய கருத்து நமது அக்கறைக்கு உரியதாகும். வினைப்பயன் கோட்பாட்டுக்கும் சோதிடத்துக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. தலைவியை மனிதர்கள் அறிந்து கொள்வதற்கு, கிரகநிலைகள் திறவுகோலாக உள்ளன என்பதே சோதிடத்தின் அடிப்படை. எடுகோள். கைரேகைகளும் பிறந்த தேதி முதலிய எண்களும் கைரேகைச் சாத்திரத்துக்கும் எண்ணோதிடத்துக்கும் திறவுகோல்கள் என்று கொள்ளப்படுகின்றன. இந்தச் சாத்திரங்களெல்லாம் தலைவிதிக் கொள்கைக்கும் வினைப்பயன் கோட்பாட்டுக்கும் சார்பானவை. ஆகவே நான், 'சோதிடந்தனை இகழ்' என்று பாரதி யாடும்போது, அது தலைவிதி பற்றி அவர் பூண்டிருந்த மனப்பான்மையை நமக்குக் காட்டிக்கொடுத்து விடுகிறது.

மரணம்
தினமும்
எங்கள் மண்ணில்
ஜனனமாகிறது.

உற்சாகமாக
நடந்து கொண்டிருந்த நகரம்
திடீரென கலைந்து போகிறது
அமைதியான கிராமம்
அதிர்ந்து போகிறது.
காத்திருந்த குண்டுகள்
அவசரமாக ஒன்றுகூடி
விடுதலை பெற்று
தமிழ் உடல்களில்
சுதந்திரத்தை பிரகடனம் செய்கின்றன.

பூமியில் விழுந்த பிணங்கள்
ரத்த நீரைக் கொப்பளித்து ஓய்ந்தபோது
மீதமிருந்த நிலங்களும் சிவப்பாயின.

மரணமானவர்கள் பட்டியலில்
ஏணி வைத்து ஏறும் எண்ணிக்கைகள்
மயக்கம் போட்டு விழுந்தன.

மரணம் மரணமானாலும்
நம் மண்ணில் அது மறுபிறப் பெடுத்துவிடும். —★

III

நிகழ்காலத்து இலக்கியங்களையும் கலைகளையும் நோக்கும்போது, அவற்றிலே தலைவிதிக் கொள்கை மேலாண்மை பெற்று விளங்குவதை நாம் பரவலாகக் காண்கிறோம். நமது கதாசிரியர்கள் படைக்கும் நாவல்கள், சிறுகதைகள் முதலியவற்றிலும், நம்மிடையே தோன்றும் நாடகங்கள் சினிமாப் படங்கள் ஆகியவற்றிலும் விதிவாதம் பல படப் பயின்று வருகிறது. குறிப்பாக, திரைப்படப் பாடல்களிலே விதிவாத எண்ணங்களை நாம் தாராளமாக இனங்கண்டு கொள்ளலாம்.

இவ்வித எண்ணங்கள் கலையிலும் இலக்கியத்திலும் பயின்று வருவது எதனைக் காட்டுகிறது? நம்மவரிடையே சோதிடம், கைரேகை சாத்திரம், எண்ணோதிடம் என்பன மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றுள்ளமை எதனைக் காட்டுகிறது? நம் சமுதாயத்தில் ஒரு கணிசமான பகுதி, நன்னம்பிக்கை குன்றிச் சோர்வு கொண்டு தவிப்பதையே காட்டுகிறது. வாழ்க்கையின் நலிவுகள் கலைகளிலும் எதிரொலிப்பது இயல்புதானே!

❀❀❀ நந்தா மாலினியின் குரல்....

சில வருடங்களுக்கு முன்னர் இலங்கையில் தலைசிறந்த சிங்கள பின்னணிப் பாடகிக்கான ஜனாதிபதிப் பரிசை தனது ஒரேயொரு பாடல் மூலம் பெற்றவர்தான் நந்தா மாலினி. இப்பாடலின் மூலம் சிங்கள இசையுலகில் தனி இடத்தைப் பிடித்துக்கொண்ட இவர் பல இசை நிகழ்ச்சிகளை, தனித்து நடாத்தியதுடன் பல இசைத் தட்டுகளையும் வெளியிட்டுள்ளார். பாரம்பரிய சிங்கள சங்கீதத்துடன் இசைவான பாடல்களை பாடிவரும் இவருடைய பாடல்கள் சென்ற வருடங்களில் ரூபவாகினியிலும் வானொலியிலும் தொடர்ந்து ஒலித்து வந்தன.

'சனில் ஆரியர்டன்' என்பவரின் புரட்சிகர பாடல்களை பாடியதன் மூலம் இவர் தன்னை முதன் முதலில் முற்போக்கானவர் என இனங்காட்டிக் கொண்டார். அண்மையில் வெளியிடப்பட்ட 'கசெற்' ஒன்றில் 'சனில் ஆரியர்டன்' இன் பாடல் மூலம் இவர் தமிழ் இளைஞர்களை சிங்கள முற்போக்கு சக்திகளுடன் இணைந்து பொது எதிரியான ஆளும் வர்க்கத்திற்கெதிராக போரிட அழைத்துள்ளார். இந்த 'கசெற்' வெளியானதன்பின் சிறிது காலத்திற்கு ரூபவாகினியிலும், வானொலியிலும் இவர் முற்றாகவே இருட்டடிப்பு செய்யப்பட்டார். ஆயினும் சிங்கள இசையுலகில் இவர் முடிசூடா இராணியாகவே திகழ்ந்தார். இதனால் ஓரிரு முறை தங்கள் கொள்கைகளுக்கு பாதகமில்லாத பாடல்கள் சில ரூபவாகினியில் ஒளிபரப்பாயின. சிங்களதிரைப்பட, இசைத் துறைகளில் பிரபல்பமான சகலரும் அரசின் காலடியில் தவம் இருக்கின்ற இந்த வேளையில் நந்தா மாலினி அரசிற்கு பெரிய தலையிடையாகவே இருந்துவந்துள்ளார்.

அண்மையில் தாதிகளின் போராட்டத்துடன் அவர் ஒரு புதிய பரிமாணத்தையே அடைந்துவிட்டார். கொழும்பு சி. எம். யூ. மண்டபத்தில் தாதிகளின் பொதுக்கூட்டம் அண்மையில் நடைபெற்றது. தன் சுயவிருப்பின் பேரில் நந்தாமாலினி இந்த நிகழ்ச்சியில் இசை விருந்தளித்தார். பல புரட்சிகர பாடல்கள் மூலம் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட தாதிகளை உதவேகப்படுத்தியதுடன் பொதுமக்களையும் உணர்வு பெறவைத்துள்ளார். இந் நிகழ்ச்சியின் மூலமே நந்தா மாலினி தன்னை வெளிப்படையாக அரசு அடக்குமுறைகளைக் கெதிரான புரட்சிகர பாடகி என பிரகடனப் படுத்தியுள்ளார். இது அரசுக்கெதிரான ஜனநாயகத்தை மீட்டெடுக்கும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ள சில இலக்கிய ஆர்வலர்களை உற்சாகப்படுத்துகின்றது.

— அசன்

மரணத்துள் வாழ்வோம்

(யாழ்ப்பாணம்: தமிழியல், 1985, X V + 170 ப.)

❀ சி. சிவசேகரம்

'மரணத்துள் வாழ்வோம்' கவிதைத் தொகுதியின் உறைகளில் உள்ள படத்தைப் பார்த்தேன். அதிலிருந்த யூட்ஸ் சுவடுகளும் தவற்றுக்குமேலாக முனைத்து விரிந்த மலர்களும் தொகுதியின் உள்ளடக்கத்திற்கும் பொருத்தமானவையாகவே தெரிந்தன. வாகித்து முடிந்தபின் இன்னொருமுறை கவனித்துப் பார்த்தேன். அப்படத்திலிருந்த கற்கள் சுவடுகள் பதிந்தபின் வைக்கப்பட்டவை போல் தெரிந்தன. ஒருவேளை காளான்களோ என்றும் நினைத்தேன். ஓரொரு நேரத்தில் கவனயினமும் வேறொருநேரத்தில் மிகையான சொற்றிரையாகமும் எவ்வாறு கவிதையைத் தெளிவீனப்படுத்தி வலு இழக்கச் செய்து விடுகின்றது என்ற எண்ணம் மனதில் நெருடியது.

தொகுதியில் உள்ள கவிதைகளில் பல, கவிதை என்ற வகையில் மிகவும் பலவீனமானவை, பலவீனமான படைப்புக்கள் எல்லாமே 'புதிய படைப்பாளிகட்டு உரியன அல்ல, 'தேர்ந்த' கவிஞர்கள் என்று கருதப்

படுவோரது சில எழுத்துக்களும் பலவீனமாகவே உள்ளன. எழுத்தாளர்களை உற்சாகப்படுத்துவதும் கவிதைகளில் கவித்துவத்தை வலியுறுத்துவதும் முரண்பாடானவை அல்ல. காலத்தின் தேவை என்ற பேரில் குறைபாடுகளைக் காணாததுபோல் விடுவதால் கவிதை வளர்ப்போவதும் இல்லை. காலத்தின் தேவை நிறைவு செய்யப்படப் போவதும் இல்லை. விமர்சனம் என்பது யாரோ யாரையோ மட்டந்தட்டுகிற காரியமாகத் தெரிந்தால் அது விமர்சனம் பற்றிய அறியாமையின் வெளிப்பாடு. நல்ல விமர்சனம் பயனுள்ள முடிவுகளைக் கூறலாம். சிறந்த விமர்சனம் பயனுள்ள கேள்விகளை எழுப்புகிறது. கேள்விகள் மூலமும் அவை துண்டிவிடும்

'ஈழமுரசு வார மலரில்' வெளிவந்த இக்கட்டுரை பல வேறுவகையான கருத்துக்களும், விளக்கங்களும் எழுவதற்கு தூண்டுகோலாக அமைந்தமையால் அதன் முக்கியத்துவம் கருதி தாயகம் 'மறுபிரசுரம்' செய்கிறது.

ஆ—குழு.

தேடல்கள் மூலமும் படைப்பாளிகளும் படைப்புக்களும் உயர் முடி கிறது. நமக்கு இலுப்பம் பூவே போதும் என்கிற மனோபாவம் தொடர்ந்தால், மண்ணாங்கட்டியே சர்க்கரை என்கிற நிலை உருவாக அதிகம் நாளாகிவிடாது. கவிதைகளின் தெரிவும் தொகுப்பாளர்களுள் ஒருவரான சேரனின் முன்னுரையும் இந்தப் 'போதுமென்ற மனத்தைப்' பிரதிபலித்தாலும், தொகுப்பாளர்களில் ஓரிருவராவது ஒரு காலத்தில் வானம்பாடியில் வந்ததுபோன்ற அரசியல் கவிதைகள் அவற்றின் ஸ்லோகத்தனத்திற்காகக் கண்டிக்கப்பட்டதைக் கை கொட்டி வரவேற்றதைக் நினைவு கூரும்போது, இந்தச் சகிப்புத் தன்மை ஸ்லோகம் வரும் திசையைப் பொறுத்தது என்றே கருத் வேண்டி இருக்கிறது. கோஷங்களும் ஸ்லோகங்களும் பயனுள்ள சமுதாயப் பணியாற்றக் கூடிய நிலைமைகளை நான் அங்கீகரிக்கின்றேன். அபத்தமான சினிமாமொட்டில் வந்த இயக்கப்பாடல் கவிதையைவிட அதிகம் பயன்பட்ட சூழ்நிலைகளையும் நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். வெய்யிலில் தவிக்கிறவனுக்கு தூர இருக்கும் ராஜகோபுரத்தை விட அருகிலிருக்கும் திண்ணை நிழல் அதிக பயன் தருகிறது. அதனால் தெருத்திண்ணை ராஜகோபுரமாகிவிடாது. படைப்பாளிகள் மட்டுமன்றி வாசகர்களும், யாரோ வகுத்த 'காலத்தின் தேவை'யான ஸ்லோகப் படலைகட்குள்ளேயே நிரந்தர வாசம் செய்ய முடியாது. எனவே தான் கவித்துவத்தைப் பற்றி வலியுறுத்துவது அவசியம் என்கிறேன். அரைவேக்காட்டுக் கவிதையைவிடக் கருத்துத் தெளிவான இயக்கப்பாடலும் கொள்கைப் பிடிப்பான கோஷமும் உயர்ந்தவை. வெற்றுப் புகழ்ச்சி மூலம் உருப்படியான கோஷம் இயற்றும் திறமையைக்கூடச் சாகடித்துவிட முடியும்.

தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள முப்பத்தொருவரின் என்பது ரண்டு படைப்புகளையும் விமர்சிக்கும் உத்தேசம் எனக்கு இல்லை. விமர்சிக்கும் அவசியமும் இருப்பதாக நான் எண்ணவில்லை. தொகுப்பின் தன்மை தொகுப்பாளர்களின் பார்வை பற்றி நிறையவே சொல்கிறது, சேரனின் முன்னுரையில் அது மேலும் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. சமகாலத்தின் தேவைபற்றிய என் பார்வையில், அதன் கோளாறுகளைச் சற்றே தொட்டுக் காட்டும் அவசியம் தெரிகிறது. சில கவிதைகளைப் பற்றிய சிறு குறிப்புக்கள் வாசகர்களதும் என் போன்று இன்னும் கற்கவேண்டிய படைப்பாளிகளதும் சிந்தனையைக் கிளறும் என்ற எதிர்பார்ப்பில் எழுதப்பட்டுள்ளன.

தொகுப்பு பெரும்பாலும் அலை, புதுசு ஆகிய இரண்டு சஞ்சிகைகளிலும் பிரசுரமான கவிதைகளைக் கொண்டது. பிற ஈழத்துச் சஞ்சிகைகள் அநேகமாகத் தவிர்க்க இயலாமை காரணமாகவோ தயை உணர்வு காரணமாகவோ தம்யங்கைச் செலுத்த அனுமதிச்

சுப்பட்டுள்ளன. (முருகையன் அண்மையில் எழுதிய நல்ல கவிதைகள் (தொகுப்பில் வராதன) தாயகத்தில் பிரசுரமாயின, சிவசேகரத்தின் இரண்டு கவிதைகளும் செம்பதாகைக்காக எழுதப்பட்டவை. அவை செம்பதாகை/தாயகத்தில் வந்தபின்னரே படிகளில் பிரசுரமாயின. (படிகளில் வந்த வடிவங்கள் தமிழவன் பார்வைக்காக மட்டுமே அனுப்பப்பட்டவை). இருட்டடிப்பு என்கிறார்களே, அதற்கு அர்த்தம் என்னவென்று தெரியுமா?

ஒருவரது அக்கறை இலங்கையின் தேசிய இனப்பிரச்சினை பற்றிய ஒருவரது அக்கறை ஒரு மொழிவாரி/இனவாரி முரண்பாடாக மட்டுமே அதைக் காணச் செய்கிறதென்றால் அது ஆழமற்ற பார்வையின் விளைவான அக்கறை, தேற்று ஒடுக்கப்பட்ட யூதனை இன்றைய ஆக்கிரமிப்பாளனாக மாற்றிய ஸியோனிஸத்தின் அக்கறை. அவர்கள் மத்தியில்கூட சோஷலிஸம் பேசியவர்கள் இருந்தார்கள். இஸ்ரேலிய பிரதமர்களாக 'சோஷலிஸ' ஸியோனிஸ்டுகள் இருந்து பலஸ்தீன மக்களை ஒடுக்குமுறைக்கு உட்படுத்தினார்கள். தமிழ் மக்களது போராட்டம் ஒரே ஒரு முரண்பாட்டை (அதாவது இன முரண்பாட்டை) பற்றியது என்ற பார்வையை வலியுறுத்தும் விதமாகவே கவிதைகள் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் ஒரு அக முரண்பாட்டை (பெண் விடுதலை பற்றியதை) வலியுறுத்தும்

“இன்றெமது போராட்டம் / இனவிடுதலைக்கானது / மட்டுமல்ல” என்ற வரிகளைக் கொண்ட கவிதை (‘தோழி உனக்குத் தான்’ அருள் ; தீப்பொறி) மெலிதான விதிவிலக்கு. நா. சபேசனின் கவிதை ஒன்று பெண்களின் அரசியல் விழிப்புப்பற்றியதாக இருந்தாலும். (அது அருளின் கவிதை கூறும் முரண்பாடு பற்றிய தல்ல. ஆதவனின்) ‘ஆதரே’ பிரிந்த சிங்களச் சினேகிதியை விளித்து எழுதப்பட்டது. கடைசி வரிகளுள் “என் நெஞ்சினுள் / மனிதம்— மனித உறவு / சந்தேகமானது என உணர்கிறேன்” என்ற சொற்கள் நியாயப்படுத்தப்படாத விதமாக வந்து விழுகின்றன. (அல்லது ஆதவன் மனிதம் பற்றிக்கொண்டுள்ள பார்வையைக் கூறுகின்றன?) வ. ஜ. ச. ஜெயபாலனின் நீளமான கவிதையின் இறுதியில் சிங்கள நண்பர்கள் பற்றிய அவரது வார்த்தைகள் முழுமையின் விரக்தியையும் கசப்பையுமே உணர்த்துகின்றன.

சிங்கள மக்களைப்பற்றிய ஒரு குரோதமற்ற பார்வை சேரனுக்குச் சாத்தியம் என்று என்னை எண்ணவைத்ததும், அவரது அண்மைய கவிதைகளில் உணர்வின் ஆழத்திலும் கவித்துவத்திலும் என்னைக் கவர்ந்ததுமான “ஒரு சிங்களத் தோழிக்கு எழுதியது” இத் தொகுப்பில் இடம்பெறவில்லை. (இந்த ஒரு கவிதையில் சேரன் தன் ‘தேசிய

எல்லைக்கு' அப்பால் எட்டிப்பார்த்து விட்டுப் பின்னர் தலையைப் பின்னுக்கிழுத்துக் கொண்டாரோ என்று சந்தேகிக்கிறேன்!). சிங்கள மக்கள் பற்றிய நட்புணர்வு இல்லாமை ஒருபுறமிருக்க, பெளத்த மதத்துக்கும் சிங்கள மொழிக்கும் சிங்கள மக்களுக்கும் எதிரான இனத்துவேஷத்தைப் பிரதிபலிக்கும் சொந்தொடர்கள் பிரயோகமாகும் கவிதைகள் சில (காலத்தின் தேவை கருதி?) இடம்பெற்றுள்ளன.

‘மஞ்சள் அங்கிகளுக்கும் / மழித்த தலைகளுக்கும் / புலப்படாது...’ (‘அகங்களும் முகங்களும் 1’, வில்வரத்தினம்)

‘சூழவும் / உடைபடும் கடைகளின் ஒலியும்/வெறிக் கூச்சலும்/ வேற்று மொழியும் / விண்ணுயர்ந்த தீச்சவாலையும்’
(‘81 மே 31 இரவு’—புஷ்பராஜஸ்)

‘வேற்று மொழி’ வெறிக் கூச்சலுக்கும் தீச்சவாலுக்கும் நடுவில் வைக்கப் பட்டுள்ளது. வேற்றுமொழியில் வெறியர்கள் கூச்சல் என்று வந்திருந்தால், வேற்றுமொழி வெறியர்களை அடையாளங் காட்டும் வேற்றுமொழி, வெறிக் கூச்சலுக்குச் சமாந்தரமாகப் பயன்படும் போது அதன்பாதிப்பு வேறுவிதமாகவே அமைகிறது.

‘தார்மிக் உலகில் / கால்கள் பதிக்க / விரும்பாத மனத்துடன்/ உலகை வெறுத்து / போதிமரத்தில் / தூக்குப் போட்டுச் செத்தான் புத்தன் / பரி நிர்வாணமாய்.....’
(‘புத்தனின் நிர்வாணம்’, ஹம்ஸத்வனி)

இவ்வாறான வார்த்தைகள் இவற்றைவிடப் புத்திசாலித் தனமாகவும் கருந்தாமலும்துடனும் அலை/புதிசு முகங்களைச் சேராத யாராலும் எழுதப்பட்டிருந்தால் அது அபத்தம் கொச்சைத்தனம் என்றாகியிருக்கும். வார்த்தைகளின் அர்த்தமும் அவை ஏற்படுத்தும் பாதிப்பும் பற்றிய அறியாமையால், உணர்வு வேகத்தில் இவை எழுதப்பட்டவை என்று சமாதானப் படுத்திக் கொள்ளலாம்.

மைத்ரேயியின் ‘கல்லறை நெருஞ்சிகள்’ என்ற கவிதை ‘அவர்களைப்’ பற்றிக் கூறுகிறது. ‘அவர்கள்’ முழுச் சிங்கள மக்களுமா அல்லது ஆளும் அதிகார வர்க்கமா என்பது தெளிவாகாதவாறு கவிதை அமைந்துள்ளது. தமிழ் இன விடுதலையை சிங்கள இன விரோதத்துடன் சேர்த்தே பார்த்துப் பழகுவோரது சூழலில் ஏற்கெனவே உள்ள கசப்புணர்வுக்கு உரமூட்டுமாறு அமையும் அளவில் அது வருந்தத் தக்கது.

‘சென்று வருகிறேன் ஜென்ம பூமியே’, வண்ணச்சிறகு சிறிமா— சாஸ்திரி உடன்படிக்கையின் கீழ் இந்தியாவுக்குத் திரும்பிய போது

எழுதியது. ‘நதி’ சஞ்சிகையில் பிரசுரமானதாகவோ பிரசுரமாக இருந்ததாகவோ நினைவு. அந்த வகையில் தொகுதியின் பிற கவிதைகளின் கால இடைவெளிக்கும் சூழலுக்கும் வெளியில் நிற்கிறது.

“சிந்தனையின் ஆழமும் படைப்பு வீச்சும் ஒருங்கே இணைந்து வரும் கவிதைகளை உயர்ந்தவை என்றும் ஓசை, உணர்ச்சி சார்ந்து வரும் கவிதைகள் ஒருபடி இறங்கியவை என்றும் ஒரு கருத்து நிலவுகிறது. எங்களுடைய அனுபவம் இது சரியல்ல என்பதையே உணர்த்துகிறது”. என்று சேரன் கூறுகிறார். இது இந்தக் கவிதைத் தொகுதியை நியாயப்படுத்தும் அவருடைய கண்டுபிடிப்பு. (முன்னொரு தடவை ‘வானம்பாடி’யில் மரபுவழிக் கவிதைக்கும் புதுக் கவிதைக்கு மிடையிலான வேறுபாட்டை செவிப்புலன் வழிகாட்டின வழி வேறுபாடு என்று காட்டும் ஒரு கண்டுபிடிப்பை உதிர்த்தார்!) தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகளைக் கவனித்தால் மரபுவழிக் கவிதைகளை எழுதி வந்தவர்கள் பெரும்பாலும் ஓசை நயத்தைப் பேணுகிறதையும் ‘புதுக்கவிதை’யாளர் பலர் ஓசை நயம் பற்றிய உணர்வே இல்லாமல் எழுதியிருக்கிறதையும் காணலாம். சாதாரண மனிதனுக்கு சாதாரண கவிதையும் புத்திஜீவிக்கு ஸ்டெஷல் கவிதையும் என்ற விதமான பேச்செல்லாம் கவிதையை உரைநடையினின்றும் சினிமாப் பாட்டினின்றும் வேறுபடுத்திக் காட்டுவது என்ன என்ற கேள்வியைத் தவிர்த்ததால் வந்த வினைகள். கவிதையை ஒருவர் விரும்புவதே அவரது இலக்கிய ரசனையை வெறுமே வீரகேசரி செய்தியும் சுஜாதாவின் தொடர்கதையும் வாசிக்கிறவரினது ரசனையினின்று வேறுபடுத்துகிறது. கவிதை பற்றிய ரசனையும் கவியுணர்வும், தரமான கவிதையுடன் பரிச்சயப்படுவதாலே வளர்வன. ஆழமான சிந்தனையின் வெளிப்பாடு சிக்கலான சொல்லடுக்குகளாகக் குவியவேண்டியதில்லை, படைப்பு வீச்சு வாசகனைப் பயமுறுத்தும் விஷயமுமில்லை. படைப்பாளி யாருக்காவது எதைப்படைக்கிறான், அவனது (உடனடியான) கருத்துப் பரிமாறுநோக்கம் எவ்வளவு தூரம் வெற்றிபெற்றுள்ளது என்பன மட்டுமல்ல அவனது படைப்பு வாசகனது சிந்தனையை எவ்வளவு தூரம் கிளப்புகிறது என்பதும் முக்கியமானது. நல்ல கவிஞன் பாதையை உணர்த்துகிறான். அல்லாதவன் தானே முழுப் பிரயாணத்தையும் செய்து காட்டுகிறான், அவனது வாசகன் வெறும் பார்வையாளனாக அணுபவத்தைப் புகிரமுடியாத அந்நியனாகிறான். கவிதையானது ஒரு செய்தியைக் கூறிவிட்டு ‘இத்துடன் இலங்கைவாடுவெளியின் செய்தி அறிக்கை முடிவடைகிறது’ என்ற விதமாக நின்றுவிட முடியுமா? நிகழ்வுக்கும் அப்பால் பார்க்குமாறு வாசகனது சிந்தனையைக் கிளறி அவனையும் கவிஞனது தேடலில் ஒரு பங்காளியாக்க வேண்டாமா? வெறுமனே தகவலையும் அபிப்பிராயத்தையும் கூறுவதானால் கவி

நெய்யவிடக் கொட்டை எழுத்தில் வசனமாக போஸ்டர் எழுதிச் சுவரில் ஒட்டுவதில் அதிகம் பயனிருக்கும். ஊரடங்குச் சட்டம் அமுலில் இல்லாத நேரத்தில் பலரும் வாசிப்பார்கள்.

இரண்டு கவிதைகளில் உள்ள அச்சுப்பிழைகளைச் சுட்டிக்காட்டிய பிறகு கவிதைகளில் சொற்பிரயோகத்தின் பலவினங்கள் பற்றிக் கவனத்தைச் செலுத்த எண்ணுகிறேன்.

சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் கவிதைத் தலைப்பு 'இன்றிலென்கிலும் நாளை' என்றிருந்திருக்க வேண்டும் 'அலை'யில் 'இன்றிலென்கிலும் நாளை' என்று பிரசுரமானவாறே மறுபிரசுரமாகியுள்ளது. சிவசேகரத்தின் '52' இல் 'அற்புதங்கள் ஒருக்காலே நடந்தாலோ' என்று 'படிகளில்' வந்தவாறே பிரசுரமாகி உள்ளது. இவற்றில் உள்ள அப்பட்டமான தவறுகள் தவிர்ந்திருக்கக்கூடியவை. அறியாமை காரணமாகவோ அசட்டை காரணமாகவோ நேரும் அச்சுப்பிழைக்கும் எழுத்தாளரின் பிழைக்கும், வேண்டுமென்றே தரப்படும் 'தவறான' பிரயோகத்திற்கும் வேறுபாடு காண்பது படைப்பாளியின் எழுத்துடன் பரிச்சயமுள்ளவர்கட்கு மிகவும் சிரமமானது அல்ல. சில்லரைத் தவறுகள் அர்த்தத்தையே சீர்குலைத்துவிடும் அபயம் உரைநடையை விடக் கவிதையில் அதிகம். ஏனெனில், கவிதை பொதுவாகவே, இறுக்கமானதும் சிக்கனமானதுமான சொல்லமைப்பையுடையது.

முருகையனுடைய இரண்டு கவிதைகளிலும் பத்மநாதனுடைய கவிதையிலும் எளிமையான சொல்லமைப்பும் தெளிவும் சந்த வலிமையுடன் இணைந்து வலிமையான கவிதையாகின்றன. கவிதை என்பது ஜிகிஸு மினுமினுப்பல்ல. அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளாமலே ஆழமான சிந்தனையையும் உணர்வின் தீவிரத்தையும் வெளிப்படுத்தும் வகையில் இவை எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தன. சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் தரமான இரண்டு கவிதைகளுள் ஒன்றில் உணர்ச்சியின் தீவிரம் ஒங்கி நிற்கிறது. அவரது கவித்துவத்தின் வழமையான சிறப்பு 'பாடாத பாடல்களில்' வரிக்குவரி வெளியாகிறது "...ஆலும் | நீ என்கைப் பாடல் சொல்கிறாய். | குருதி உறைந்த பாடல்கள் / பிணங்கள் அழுகும் பாடல்கள் | இருள் | கன்னங்கரிய புகையாய் | தலைமேல் கவியும் பாடல்கள் | கருச்சிதையாமல் | மூளியாய் | துவாலே இறைத்துக்கட்டி விழாமல் | நெஞ்சைப்பிளந்து | குரல் வளையில் இடறி | நாவில் வெடிக்கின்ற காலம் ஒன்று வரும் | அப்போது கேள்— | இப்போதல்ல" தா. இராமலிங்கத்தின் கவிதைகட்கு அவருக்கே கைவந்த ஒரு சந்த அபைப்பின் சிறப்பு உண்டு. 'நெஞ்சு பதறுகுது', 'அகால மரணங்கள்', 'சாவினைச்சல்' ஆகிய மூன்றிலும் காணப்படும் சந்த

வலிமை 'சுருத்து ஒன்று படுவோம்' கவிதையில் தளர்கிறது, 'கொடியேற்றத்தில்' இல்லாமலே போய்விடுகிறது. அவரது கவிதைகளில், நடுநடுவே, சந்தத்துடன் இணைந்து பிறக்கும் வர்ணனைகளை மிகவும் ரசித்திருக்கிறேன், 'கொடியேற்றம்' அதையும் இழந்து பலவிமையான படிமங்களாலான பிரசாரமாக நிற்கிறது.

கவிதையில் சொற்றொடர்களை அடுத்தடுத்து மீண்டும் சொல்லுவதன் பாதிப்பு அவற்றின் அர்த்தத்தை முக்கியமான வகையில் மாற்றுவதற்கேர் அல்லது கழுத்தத்தை உச்சப்படுத்துவதற்கேர் பயன்படும். (இது உரை நடையில் கூடப் பயன்படும் உத்தி, "போங்கோ போங்கோ" என்பது 'போகாதீர்கள்' என்பதையோ 'போங்கள்' என்பதை வலியுறுத்திக் கூறவோ பயன்படலாம். இங்கு பேச்சின் தொனியும் சந்தர்ப்ப குழந்தையுமே அர்த்தத்தை உணர்த்துகின்றன.) கவிதையில் இவ்வாறான பிரயோகம் கவனமாகச் செய்யப்படவேண்டும். அல்லாத இடத்தில் அது வெறும் ஐடத் தன்மையாகவே வந்து விடும். நான் கண்ட சில கவியரங்குகளில், யாந்தி சீகமான முறையில் சிலபேர் இவ்வாறு திரும்பக் கூறியமை அவர்களுக்குத் தம் வார்த்தைகளின் வலிமைமீது உள்ள நம்பிக்கையின்மையே எனக்கு உணர்த்தியது. யேசுராசாவின்

"உஷ்ண வட்டம் நிதமும் தாக்கையில்
கல்லும் உயிருறும் நாட்களும் வரும்
கல்லும் உயிருறும் நாட்கள் வரும்"

"கற்கள் உயிர்த்துச் சுடரை வீசையில்
அடக்கிய சக்திகள் தப்ப முடியுமா?
அடக்கிய சக்திகள் தப்ப முடியுமா?"

"கற்கள் உயிர்த்தையில்... கற்கள் உயிர்த்தையில்...
மக்கள் அலையாத் திரண்டே எழுவர்!"

"அந்த அலையிற் கரைந்தே போகும்!
அந்த அலையிற் கரைந்தே போகும்!"

என்றவாறு மீண்டும் மீண்டும் வரும் வரிகள் அவற்றில் இல்லாத வேகத்தையும் வீச்சையும் பெறவேண்டித் திரும்பக் கூறப்பட்டுள்ளதிர்ப்பார்த்த அழுத்தம் ஏற்படாமல் துவண்டு விழுகின்றன. இங்கேதான் சந்த வலிமையுடன் எழுதுகிறவர்களும் பேச்சோசையின் வலிமையைக் கிரகித்துக் கொள்கிறவர்களும் பெரும்பாலும் வெற்றிபெறுகிறார்கள். அவருடைய 'குழலின் யதார்த்தம்', 'உன்னுடையவும் கதி' ஆகிய இரண்டும் ஒப்பிடுகையில் நன்றாக அமைந்த

துள்ளன. ஆயினும் 'உன்னுடையவும் கதி' யில் முழுவதும் இலக்கண ரீதியான மரபுவழி எழுத்துத் தமிழில் இருந்தாலும், நடுவே. "யாரும் ஒன்றுங் கேட்க ஏலாது" என்ற வரி, ஓசையிலும் சொல்லமைப்பிலும் துருத்திக்கொண்டு நிற்கிறது. அது பயன் கருதி அவ்வாறு அமைந்ததாக நம்ப இடமில்லை.

வ. ஜ. ச. ஜெயபாலன் "உயிர்த்தெழுந்த நாட்கள்" என்ற நீண்ட கவிதையில் 83 ஜுலை வன்முறை நிகழ்வுகளைப் பதிய எடுத்த முயற்சி ஒரு சுயபுராணமாகவும் அவர் தன்பாற்கொண்ட பரிதாப உணர்வை வலியுறுத்துவதாகவுமே அமைந்துள்ளது. அவருடைய கவித்துவம் இடையிடை தலைநீட்டத் தவருவிட்டாலும் முழுமையில் செயற்கைத் தன்மையான த்திஜீவித்தவம்தான் ஒங்கிநிற்கிறது.

சேரனுடைய படைப்புக்களில் மலையகச் சூழலில் இனவாத வன்முறையை மையமாகக் கொண்ட 'எல்லாவற்றையும் மறந்துவிடலாம்' சிறந்து நிற்கிறது. கன்னியினமான சொற்பிரயோகம் நல்ல எழுத்தை எவ்வாறு பாழாக்கலாம் என்பதைப் பற்றிச் சேரன் அறிவார் என நம்புகிறேன்.

"கொள்ளையடிக்க வந்த
சிங்களவர் மீது துவக்கால் சுடுவதைப்
புத்தர் கூட அனுமதிக்க மாட்டார்
என்பதை
அரக அறியும்;"

"அவர்கள் அவனைச் சுட்டுக்கொன்றபோது" கவிதையில் வரும் வரிகள் இவை. இவற்றின் அர்த்தம் என்ன? புத்தர் அகிம்சாவாதியில்லையா? அகிம்சாவாதி என்றால் 'புத்தர் கூட' என்ற சொற்றொடர் உணர்த்துவது என்ன?

'உயிர்ப்பு' கவிதையில் சரளமாகப் பாய்ந்து கொண்டிருந்த சொல்லோட்டம் "அடுத்தது மரணம்". என்று ஒரு உச்சக்கட்டத்தில் வந்து நின்றபின் "சொல்லாமற் செய்வர் பெரியர்" சொல்லாமற் கொல்வான் கொடியோன்"

என்று தொடரும்போது ஏமாற்ற உணர்வே மிகுகின்றது. இங்கே சேரன் அதிபுத்திசாலித்தனமான வார்த்தை முத்துக்களை உதிர்த்து விட்டதாக நான் எண்ணவில்லை. "அடுத்தது மரணம்" என்ற சொற்கள்தரும் அதிர்ச்சியினின்று வாசகனை மீட்டுக், கவிதை வயத் தொடர இயலாத தடுமாற்றமே அங்கு புலனாகிறது. இந்த ஐரண்டு வரிகட்கும் பதிலாக ஒரு கரிய கோடோர் அல்லதுபெரிய இடைவெளியோர் சாதகமான பாதிப்பை ஏற்படுத்தி இருக்கும்.

மு. பொன்னம்பலத்தின் கருத்துக்களில் ஆன்மீகமும் ஆயுதப் போராட்டமும் சங்கமிப்பது எனக்கு வியப்பளிக்கவில்லை மு. தனைய சிங்கம் விட்ட இடத்திலின்று தொடர்ந்த பயணத்தில் மு. த. வின் குழப்பங்களினின்றும் விடுபடமுடியாமல் மு. த. வாழ்ந்த சூழலை விடச்சிக்கலான ஒரு சூழலில் ஆன்மீகத்தையும் குறுகிய அரசியல் பார்வையையும் ஒன்றுபடுத்தும் தத்தளிப்பு சீஷ்யகோடிகளுடையது. மு. பொ. புராண இதிகாசங்களினின்றும் படிமங்களை உருவாக்கிப் பயன்படுத்த முனைவது புதியதல்ல என்றாலும் மற்றக் கவிஞர் களினின்று அவரை வேறுபடுத்துகிறது. இவ்வாறான படிமங்களின் பாவனையில் இதிகாச மரபை நேரடியாகவே சமகாலச் சூழலில் பிரயோகிப்பதும் சமகாலச் சூழலின் யதார்த்தத்துக்கு அழுத்தம் கொடுக்குமாறு மரபில் வேண்டுமென்றே மாற்றங்களைப் புகுத்துவது மான இரண்டுமே சாத்தியம் ஆனால் வேண்டுமென்றே செய்யப்படும் மாற்றமும் தவறான பிரயோகமும் ஒன்றேயல்ல. "முன்னிரவின் மோகனம்" கவிதையில் முன்னிரவின் மங்கும் இருளில் புற உலகு கருமோகினியாக ஓட பஸ்மாசுரன் துரத்துகிறான். சிவபெருமான் தலைமிலிருந்து மேற்கில் விழுந்து மறையும் பிறைநாளை மோகினியாய்ப் பொங்கி எழும் எரிகோள் என்று கவிதைமுடிகிறது. எது மோகினி என்ற குளப்பம் ஒருபுறம் நிற்க புராணத்துடனான வேறுபாடு திட்டமிட்டுப் புகுத்தப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை மாறாக, படிமத்தின் பலவினத்தையே உணர்த்துகிறது. 'காலனின் கடைவிரிப்பு' அப்பாவி மக்களின் படுகொலைகள்மூலம் 'எழுச்சி தேரென எழுந்து விடுதலை இலக்கை அடையும்' என்பதனால், காலன் கடைவிரிப்பைக் கை நீட்டி வரவேற்கிறது. அனாவசிய மரணங்கள் தடுக்கப்படவேண்டும். எனவே, காலனைக் கடையை மூடுமாறு எட்டி உதைப்பது தான் எனக்கு நியாயமாகப்படுகிறது. மு. பொ. என்னைப் போலன்றி ஆன்மீகவாதி. எனவே நம்பார்வைகள் வேறுபடுகின்றன.

வில்வரத்தினத்தின் 'விடுதலைக்குருவியும் வீட்டுமுன்றிலும் மிகவும் சராசரியான ஒரு கவிபரங்க சமாச்சரம். 'எங்கள் விதியை எமக்கென மீட்போம்' பெரிதும் சீரான சந்த வலியுடைது மட்டுமன்றிப் பயனுள்ள படிமப்பிரயோகங்களையும் கொண்டது. ஆயினும், விதிமுறை உள்ளன விதிமுறை உள்ளன' 'விதிமுறை இருந்தும் விதிமுறை இருந்தும்' 'எக்கணமேனும் எக்கணமேனும்' போன்ற பிரயோகங்களால் அதிகம் பயன் ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. அவசியமற்ற சொற்களை அகற்றிவிட்டு இதை அவர் மறுபடி எழுதியிருந்தால் மனதில் வலிமையான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி யிருக்கும். 'தூது' கவிதையில் "நண்ப நினக்காக / நெகிழும் என் நெஞ்ச நின்னிய துணைக்காகவும் தான்" என்ற இனிய ஓசை நயத்துடன் பழைய ஆனால் எளிய, மரபுசார்ந்த எழுத்துத் தமிழில் தொடங்கி, நடுநடுவே பல சமயம் அந்த ஓசை நயத்தை

யும் சொல் அழகையும் இழந்து விடுகிறார். மொழிப் பிரயோகத்தில் கவனமீனம் காரணமாக நலிந்துபோன கவிதை இது.

தொகுப்பாளர்களின் பார்வையில் 'முதிர்ந்த' கவிஞர்களது எழுத்துக்களில் உள்ள பலவினங்களைச் சுட்டிக்காட்டினேன். ஒரு சில படைப்பாளிகள் 'பேர்களை உதிர்க்கும்' அவசியத்தால் இடறிவிழும் சூழ்நிலைகளையும், சுட்டிக் காட்டலாம் என நினைக்கிறேன்.

"பலஸ்தீனமும் எனது மண்ணும்" (புஷ்பராஜன்) கவிதையில் "பலஸ்தீனத்தின் பொய்கைக் கரைகளின் ஓரம், சுதந்திரச் சிலையின் ஏந்திய தீபச் கடரின் ஒளியில், 'சல்பீனிய' விதைகள்" என்று வருகிறது குழப்பமாக இருக்கிறது.

பீனிக்ஸ் பறவை தன் எரிந்த சாம்பலினின்று மீண்டும் எழுவது. புஷ்பராஜனின் 'பீனிக்ஸ்' நெருப்புச் சூழும்போதே பத்தொளி கொண்டு மீண்டும் மீண்டும் வானில் பறக்குமாம். ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

ஆதவன் 'பேட்டன் ரஸ்ஸையும்' 'விற்கின்சையும்' பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். உதிர்க்கிற பேர்களுையாவது சரியாக அறிந்து வைத்திருப்பது நல்லது என்று நினைக்கிறேன்.

ஊர்வசியின் கவிதைகளின் எளிமையும் தெளிவும் மனத்துக்கு இதமானவை.

"ஐம்பது துவக்குகள் / ஏந்திய கரங்கள் / என்னுள் பதிந்த சுவடுகள் / மிகவும் கவந்தவை. அந்த இரவு / அவர்களுடையது".

இந்த வரிகள் மனதில் பதிக்கும் சுவடுகள் கூடக் கனமானவை தான். 'அவர்களுடைய இரவு' 'காத்திருப்பு' இரண்டும் ஆர்ப்பாட்ட மில்லாமலே செல்லும் ஆழ்ந்திபோன்ற ஓட்டமுடையவை. 'நான் எழுதுவது புரிகிறதா உங்களுக்கு' கவிதை, ஒருவேளை புரியாது போனாலும் என்று, அதிகமாகவே கடைசியில் சொல்லிவிட்டாற்போல் படுகிறது.

இளவாலை விஜேந்திரலுடைய 'ஆண்ட பரம்பரை' மிகவும் சராசரியான ஒரு கிண்டல். ஆனாலும் அவரது கவிதைகளில் வரும் படிமங்களில் புதுமை இருக்கிறது. நிலாந்தனின் 'கடலம்மா'வில் சந்தமம் வேசமும் முன்பகுதியில் நன்றாகவே இருக்கின்றன. 'கடலம்மா நீ மலடி' எனத்தத் தீவுகளை / அரைவாய் தனியே விட்டாய், என்று மனத்தாங்கலுடன் எழுந்த கேள்விக்குப் பின்னர் வரும் பகுதி கவிதையுடன் ஓட்டாது மேடைப் பிரசங்கம்போல நிற்கிறது. அருளின் கவிதையில் பெண் விடுதலைக் கருத்துமட்டுமன்றி சொல்லமைப்பின் வலிமையும் படிமங்களும் கவனத்தை ஈர்க்கின்றன.

RAMBO (ரம்போ)

உலகின் அடக்கி ஒடுக்கப்படும் நாடுகளுக்கும் மக்களுக்கும் எதிராக, நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் அமெரிக்கா எடுத்துவரும் கொலைவெறி நடவடிக்கைகள் நாளாந்த நிகழ்வுகளே. அன்று கொரியா, வியட்னாம், கம்பூச்சியாவிலும் இன்று எல்சல்வடோர், நிக்ராகுவா, லிபியா போன்ற நாடுகளிலும் தனது ஏகாதிபத்திய நலன்களை காப்பதற்காகத் தொடரும் கொலைவெறி நடவடிக்கைகளை நியாயப்படுத்தவும், மூடிமறைக்கவும் 'ரம்போ' போன்ற திரைப்படங்கள் திட்டமிட்டே தயாராகப்படுகின்றன. நவீனரக ஆயுதங்களைக் கையில் ஏந்தியபடி கட்டான உடலுடன், கொலைவெறிப் பார்வையுடன் சாகசங்கள் நிகழ்த்துவதன் மூலம் உலகின் புரட்சிகர மக்களிடம் வாங்கிய அடிகளின் தழும்புகளை மறைக்க முனையும் ஏகாதிபத்திய கலைவடிவாக ரம்போ திகழ்கிறது.

"அடைகாத்த / புயல் முட்டை / உடையட்டும் / நம் கரங்கள் இருந்த இடத்தில் / சிறகு முளைக்கட்டும்!"

கவிதைகள் பற்றிய குறிப்புக்கள் இதுவரை கவிதையின் உருவ அமைப்புப் பற்றியனவாகவே இருந்தன. கவிதைகளின் உள்ளடக்கமும் அவற்றின் முழுமையான பாதிப்பையும் கவனிக்கும் போது பெரும்பாலானவை நேரடியான அநுபவமும் சூழ்நிலையின் பாதிப்பால் ஏற்பட்ட உடனடியான உணர்வுகளும் பற்றியவையாகவே உள்ளன. சில உபதேசங்களாகவும் உள்ளன. சொல்லாமலே உணர்த்தவும் சிந்தனையைக் கிளறிவிடவும் கவிதையை மீண்டும் மீண்டும் அசைபோட்டு அநுபவிக்கவும் தூண்டுமாறு எத்தனை கவிதைகள் அமைந்திருக்கின்றன? முன்பு ஒரு தடவை ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதையின் எதிர்காலம் பற்றிய என் அச்சங்களைத் தெரிவித்திருந்தேன். சுயதிருப்திக்குள் தமிழ்க் கவிதை முடங்கிவிடும் ஆபத்து இன்னும் இருக்கிறது. மரபின் பிடிப்பை தளர்த்தி ஆயிற்று. ஓசையாற் கவிதை என்றில்லாமல் கவிதைக்காக ஓசை என்றும் ஏற்றுக் கொண்டாயிற்று. இந்த விடுதலையைக் கவிஞர்கள் எவ்வளவு தூரம் கவிதையை மேலும் ஒருபடி உயர்த்தப் பயன்படுத்த இயலும் என்பதே நம் முன் உள்ள சவால்.

முன்னுரையில் சமகால அரசியல், இலக்கிய வரலாறுகள் தொடர்பான கருத்துக்கள் சேரனது அரசியல் நிலைப்பாட்டின் அடிப்படையிலானவை. அவற்றின் முழுமையின்மை பற்றியும் சமமினமை பற்றியும் இங்கே எழுத அவசியம் இல்லை. ஆனாலும் மரபுதொடர்

பெண்கள் வீட்டு அடிமைகளா?

பாக சேரன் குறிப்பிட்ட ஒரு விஷயம் தொடர்பாக, இலக்கியவாதி கட்டு முக்கியம் என்ற வகையில், ஒரு சிறு விளக்கம் பயன்படும் என நினைக்கிறேன்.

“உணர்ச்சிக் கவிதைகள் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது “இவற்றிலும் வீரம்”, செங்களம், வாள் (கவனிக்கவும்: துப்பாக்கி அல்ல), குருதி, இறப்பு என்பன இடம் பெற்றாலும் அனுபவம், வீச்சு, உண்மையற்ற சடங்களாக இருந்தவ” என்கிறார். “கவனிக்கவும்: துப்பாக்கி அல்ல” என்று அடைப்புக்குறிக்குள் வரும் குறிப்பு ஒரு வேளை சேரனது விகடத் துணுக்காக இருக்கலாம். ஆனாலும் அது மரபின் தன்மையையும் அதன் சிறப்பையும் அவர் சரிவர உணராததையே காட்டுகிறது. வாள் போர்க் கருவியாகவும், வீரத்துக்கு உரியதாகவும், துப்பாக்கி கொலைக்கருவியாகவும் கருதப்படுவதற்கான காரணத்தை நீளமாக விளக்க அவசியம் இல்லை. பண்டைய இந்திய மரபுகளில் வீரம் பற்றிய கருத்துக்கள் அதன் நாகரிகத்தின் மேன்மையினின்று பிரிக்க இயலாதவை. வேலும், வில்லும், வாளும் மறத்தைமட்டுமல்ல அந்த மறத்தினின்று பிரிக்கமுடியாத ஒரு அறப்பார்வையையும் குறிக்கின்றன. சமுதாயம் மாறிவிட்டது எனவே கவிஞர்கள் வேலும், வாளும், புறமுதுகிடாமையும் பற்றியே பாடிக்கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை. ஆனால் அணுகுண்டு யுகத்தில் கூட கவிதையில் வாளுக்கு உரிய இடம் இருக்கிறது.

“கொலை வாளினை எட்டா மிகு கொடியோர் செயல் அறவே” என்ற பாரதிதாசனின் (தமிழ் இனவாத) அறைகூவலிலெனினும்,

“இந்திரசித்தன் இரண்டு துண்டாக எடுத்தவில் யாருடைய வில்?” என்ற பாரதியின் தேசிய உணர்வின் எழுச்சியிலெனினும். வாளும் வில்லும் கவிதைக்கு தரும் வலிமையை எந்த நவீன போர்க் கருவியாலும் தர இயலாது.

மரபு எவ்வாறு பயன்படுத்தப்படுகின்றது என்பதையொட்டியே அது நவீன சமுதாயத்துக்குச் சேவையாற்றுகிறது.

“மரணத்துள் வாழ்வோம்” தொகுதியில் சேர்க்கப்பட்டாததும் அதனுட் சேர்க்கப்பட்டவற்றினின்று யார்வையில் வேறுபட்டதும் தரத்தில் ஒப்பிடத்தக்கதும் சில சமயம் உயர்ந்ததுமான படைப்புக்கள் அண்மையில் அலை, புதுக அல்லாத சஞ்சிகைகளில், கண்டிருக்கிறேன். கவிதைத் தொகுதியில் அவை சேராமையால் ஏற்படும் இழப்பு அவற்றை ஆக்கிய கவிஞர்கட்கல்ல.

“பெண் விடுதலை” என்ற விசயத்தில், தர்க்க ரீதியாகவும் சரி, நடைமுறைப் போராட்ட ரீதியாகவும் சரி, நாம் சந்திக்கவேண்டியது எவ்வளவோ உள்ளது. அது பற்றிய விவாதங்களையாவது தொடக்கி வைப்பது இன்று நம் முன் உள்ள முக்கியபணி. அப்படியொரு விவாதத்தை புகழ்பெற்ற மார்க்சில ஆசான்களான மார்க்சு, ஏங்கெல்ஸ், லெனின், ஸ்டாலின், மாவோ ஆகியோருடன் நடத்தினால் என்ன என்று ஆசைப்பட்டோம். அவர்கள் ஐவரையும் ‘கார்க்கி’ நூலகத்தில் இளந்தோழன் சந்தித்தார். கேள்விகள் இளந்தோழனுடையவை, பதில் வாசகங்கள் மார்க்சிய ஆசான்களுடையவை.

இளந்தோழன்:

உலகமே மெச்சுகிற மேதைகளான உங்கள் ஐந்து பேரையும் ஒரே இடத்தில் (நூலகத்தில்) சந்திக்க முடிந்தது குறித்து மிக்க மகிழ்ச்சி. பெண்கள் நிலை, பெண்ணுரிமையின் அவசியம், பெண்களை அமைப்பாக்குவது போன்ற பல சந்தேகங்களையும் இந்த விவாதம் தீர்த்து வைக்குமென்று நம்புகிறேன். பெண்களின் இன்றைய நிலையை வீட்டு அடிமை நிலை என்று குறிப்பிடுவது சரியாக இருக்குமா?

லெனின்:

பெண்கள் வீட்டு அடிமைகள் என்று அழைக்கப்படுவதில் வியப்பில்லை. பெண்கள் சமையலறையிலும் வீட்டுவேலைகளிலும், முதுகை முறிக்கும் தன்மையதும் மனச் சோர்வடையச் செய்வதுமான உழைப்பினால் அழுத்தப்படுகிறார்கள். மிகவும் முன்னேற்றமடைந்த முதலாளித்துவ நாடுகளிலும் கூட பெண்களின் நிலை இவ்வாறுதான் உள்ளது. எந்த முதலாளித்துவ நாட்டிலும், மிகு சுதந்திரமான குடியரசிலும் கூட, மாதர்களுக்குப் பூரணசமத்துவம் என்பது இல்லை. மேற்கு ஐரோப்பாவில், சகல விடுதலை இயக்கங்கள்களும் பல பத்தாண்டுகளாக அல்ல, பல நூற்றாண்டுகளாக பெண்களும் ஆண்களும் சம உரிமை உடையவர்களாக்கப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கைகளை முன்வைத்துள்ளன. எனினும் ஐரோப்பிய நாடுகள் எதுவும் அதைச் சாதிக்கவில்லை. ஏனெனில் முதலாளித்துவம் எங்கிருந்தும்

மதோ, நிலத்திலும் ஆலைகளிலும் எங்கெங்கு தனி உடமை இருக்கிறதோ, அங்கெல்லாம் ஆண்கள் தங்கள் தனிச்சலுகைகளை நீடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இளந்தோழன்:

பெண்களின் நிலை ஆதிகாலந் தொடரே, இப்படித்தான் இருந்திருக்கிறதா?

ஸ்ராலின்:

இல்லை. வரலாற்றில் தாய்வழிச் சமுதாயம் என்றொரு கட்டம் இருந்தது. அப்போது பெண்கள்தான் உற்பத்தியைக் கட்டுப்படுத்தப் பவர்களாக இருந்தார்கள். புராதன விவசாய முறை நிலவி வந்த அந்தக் காலகட்டத்தில் பெண்களுக்குத்தான் உற்பத்தியில் பிரதான பங்கு இருந்தது. அப்போது ஆண்கள் காடுகளில் அலைந்து திரிகிறவர்களாக இருந்தார்கள். பிறகு தந்தைவழிச் சமுதாயம் தோன்றிய போது உற்பத்தியின் பிரதான பங்கு பெண்களிடமிருந்து ஆணுக்கு வந்துவிட்டது.

ஏங்கெல்ஸ்:

இப்போது ஆண் பிரதானமானவனாக மாற்றப்பட்டதும் அவனது உயர்ந்த நிலையை நிறுவுவதில் இருந்த தடைகள் எல்லாம் விழுந்துவிட்டன. தாய்வழி உடமையை, தந்தைவழி உடமையாக மாற்றியதன் மூலமும், ஒரு தார மணமுறையை படிப்படியாக உருவாக்கியதன் மூலமும் இந்த சர்வாதிகாரம் நிறுவப்பட்டுவிட்டது.

இளந்தோழன்:

தாய்வழிச் சமுதாயம் தந்தைவழிச் சமுதாயமாக மாற்றப்பட்ட காலம் எதுவென்று சொல்லமுடியுமா?

ஏங்கெல்ஸ்:

அது எப்போது நடந்தது என்பது பற்றி நம்மிடம் தகவல்கள் இல்லை. வரலாற்றுக்கு முந்திய கால கட்டத்தில் இது நடந்திருக்கிறது. ஆனால் இந்த மாற்றம் நடந்துள்ளது என்பதற்கு மட்டும் திட்டவாட்டமான சான்றுகள் உள்ளன.

இளந்தோழன்:

இந்தமாற்றத்துக்கும், பெண்ணினத்தின் அடிமை நிலைக்கும் என்ன தொடர்பு என்பதை விளக்கிச் சொல்லுங்களேன்?

ஏங்கல்ஸ்:

தாய்வழி உரிமை தூக்கி எறியப்பட்டது என்பது உலக வரலாற்றில் பெண்ணினத்துக்கு ஏற்பட்ட தோல்வி ஆகும். ஆண் இப்பொழுது வீட்டையும் ஆள்பவனாக மாறிவிட்டான். பெண்ணின் நிலையோ தாழ்வுபடுத்தப்பட்டு அடிமை நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுவிட்டது. அவள் ஆணின் போகப்பொருளாக மாற்றப்பட்டாள். வெறும்பிள்ளை பெறும் இயந்திரமாக மாற்றப்பட்டாள். இவ்வாறு பெண்கள் இழிவான நிலையில் வாழ்ந்தது என்பதை கிரேக்க நாட்டு வரலாற்றில் மிகத் தெளிவாகப் பார்க்கமுடியும். இன்றைய சமூகத்திலும் அந்த இழிநிலை என்பது மாற்றப்படவே இல்லை.

இளந்தோழன்:

முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் பெண்கள் எப்படிச் சுரண்டப்படுகிறார்கள் என்பதைச் சொல்ல முடியுமா?

லெனின்:

நவீன முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில் எண்ணற்ற குடும்பங்கள், விவரிக்கவொண்ணாத அளவு ஏழ்மையில் உள்ளன. இத்தகைய குடும்பங்களில் கோடிக்கணக்கான பெண்கள் வீட்டுவேலை செய்யும் அடிமைகளாக வாழ்கின்றனர். எப்படியோ உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு, காலம்தள்ளுகின்றனர். ஒரு சில காசுகளைக் கொண்டு, தங்கள் குடும்பத்திற்கு உணவும், உடையும் அளிப்பதற்கு படாதபாடு படுகின்றனர். தங்கள் சொந்த உழைப்பைத் தவிர, மற்ற யாவற்றிலும் சிக்கனத்தைக் கடைப்பிடிக்கின்றனர். இந்த பெண்களிடையே இருந்துதான் குறைந்த கூலிக்கு ஆட்களைத் திரட்ட முதலாளிகள் மிகவும் ஆவலாய் உள்ளனர். ஏனென்றால், இந்தப் பெண்கள்தான் தங்கள் குடும்பத்திற்கு ஒரு கூடுதல் துண்டு ரொட்டியை சம்பாதிப்பதற்காக கொடுமான அளவு குறைந்த சம்பளத்திற்கு வேலை செய்வதற்குத் தயாராய் இருக்கிறார்கள்.

இளந்தோழன்:

பெண்களின் உரிமை பற்றியும் சமத்துவம் பற்றியும் பேசும் போது 'கம்யூனிஸ்டுகள் பெண்களை எல்லாம் பொதுவாக்கிவிடுவார்களே' என்று சிலர் கூக்குரலிடுகிறார்களே?

மார்க்ஸ்:

(பலமாகச் சிரிக்கிறார்) பெண்களை எல்லார்க்கும் பொதுவாக்கும் கைங்கர்யத்தை கம்யூனிஸ்டுகள் செய்யத் தேவையில்லை. நெடுங்காலத்துக்கு முன்பிருந்தே செய்யப்பட்டு வருகிறது. கம்யூனிஸ்டுகள் மீது இப்படி புரளிபண்ணிவிட்டு முதலாளிகள் நல்லொழுக்க சீலர்களாக சிற்றம்கொள்கிறார்களே அதைக்காட்டிலும் நகைக்கத் தக்கது வேறு எதுவும் இருக்கமுடியாது.

இளந்தோழன் :

பெண்ணிடுதலை என்பதைப் பெண்களைப் பொதுவாக்குவது என்று இவர்கள் கொச்சையாய் புரிந்துகொள்வது ஏன்?

மார்ட்டின் :

முதலாளியாய் இருப்பவர் தனது மனைவியை வெறும் உற்பத்திக் கருவியாகவே பார்க்கிறார். உற்பத்திக் கருவிகள் எல்லார்க்கும் பொதுவாக்கப்பட்டு பயன்படுத்தப்பட போவதாய் கேள்விப்பட்டதும் இதே கதிதான் பெண்களுக்கு ஏற்படப்போகிறது என்று இயற்கையாகவே முடிவு செய்து கொள்கிறார். பெண்கள் வெறும் உற்பத்திக் கருவிகளின் நிலையில் இருத்தப்பட்டிருப்பதை ஒழிக்க வேண்டுமென்பதே நமது நோக்கம் என்பது அவருக்குக் கனவிலும் கருவியும் முடியாத ஒன்றாகும்.

இளந்தோழன் :

பெண்ணினத்திலேயே கூட அதிகமாக இழிவுபடுத்தப்படும் நிலைமகளின் நிலை, இந்தப் பிரச்சினையின் தீர்வைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்லுங்கள்.

லெனின் :

விலைமகளிர் பரிதாபத்துக்குரியவர்கள்! முதலாளித்துவ சமுதாயத்திற்கு இரு வழிகளில் பலியானவர்கள். முதலாவதாக, இச்சமுதாயத்துக்குரிய கேடுகெட்ட சொத்துரிமை அமைப்புக்கும், இரண்டாவதாக அதன் கேடுகெட்ட தார்மிக கபடத்தனத்துக்கும் பலியானவர்கள். இவை மிகத் தெளிவாகத் தெரிபவை. உணர்ச்சிப் பண்பாடில்லாத குருட்டு ஆளால்தான் இதனை மறுக்க முடியும். விலைமகளிரைப் பயனுள்ள உற்பத்திப் பணிகளுக்குத் திரும்பும்படி செய்தாகவேண்டும்; சமுதாயப் பொருள்தாரத்தில் அவர்கள் தமக்குரிய இடங்களைப் பெறும்படி செய்தாகவேண்டும்.

இளந்தோழன் :

அப்படித் திரும்பச் செய்வது சோஷலிச சமுதாயத்தில் சாத்தியம். அப்படித்தானே?

மார்ட்டின் :

ஆம். முதலாளித்துவ பொருள் உற்பத்தி அமைப்பு ஒழிக்கப்படும்போது இந்த அமைப்பிலிருந்து எழும் பொதுப்பெண்டிர் முறையும்—அதாவது பகிரங்கப் பொது விபச்சாரமும், இரகசியத்தனி விபச்சாரமும் கூடவே ஒழிக்கப்பட்டுவிடும்.

இளந்தோழன் :

பெண்கள் இயற்கையிலேயே உடல் ரீதியாக பலவீனமாகப் படைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதனால் ஆண்களுக்கு ஈடாக அவர்களால் வரலாற்றுக்கடமை ஆற்றமுடியாது என்கிறார்களே...

ஸ்டாலின் :

அடிமைகளின் போராட்ட வரலாற்றில் கூட ஆயிரக்கணக்கான பெண் வீராங்கனைகளும் பெண் தியாகிகளும் பங்கு பெற்றிருக்கிறார்கள். தொழிலாளி வர்க்கத்தின் புரட்சி இயக்கத்திலோ பல இலட்சக்கணக்கான பெண்கள் விடுதலைக்காக போராட முன்வருகிறார்கள். ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் வரலாற்றில் எந்த ஒரு இயக்கமும் பெண்களின் பங்கேற்பு இல்லாமல் வெற்றி பெற்றதில்லை.

இளந்தோழன் :

புரட்சியில் பெண்கள் பங்குகொள்ள முடியுமா? இதுவரை அவர்கள் புரட்சியில் ஆற்றிய பணி என்ன?

லெனின் :

பெண்களின்றி புரட்சியில் நாங்கள் வெற்றி பெற்றிருக்க முடியாது. அவர்கள் காட்டிய வீரதீரத்தை இன்றும் அவர்கள் புரிபும் வீரச்செயல்களையும் என்னென்பது! அவர்கள் ஏற்றுச் சகித்துவரும் இன்னல்களையும் இழப்புகளையும் கொஞ்சம் எண்ணிப் பாருங்களேன். ஆனால், சிறிதும் தளராத உறுதியுடன் நிற்கிறார்கள். நம்முடைய தொழிலாளிப் பெண்கள் அதியற்புதமானவர்கள், வர்க்க உணர்வு கொண்ட போராட்ட வீராங்கனைகள்—1906-ம் ஆண்டு டிசம்பர் 23-ம் தேதி பிரேஸ்னயா மாவட்டத்தில் நடந்தது ஒரு நிகழ்ச்சி. பத்தாயிரம் பேரைக்கொண்ட ஒரு மக்கள் கூட்டத்தை தாங்குவதற்காக கசாக்கியப் படையினர் வந்தனர். அப்போது அந்த மக்கள் கூட்டத்திலிருந்து இரண்டு இளம் உழைக்கும் பெண்கள் செங்கொடிய ஏந்தி முன்னால் வந்தனர். “ஏ கசாக்கியர்களே, எங்களை வேண்டி மாறால் கொன்றுபோடுங்கள்; ஆனால் எங்களுக்கு உயிர் இருக்கும் வரை எங்கள் கொடியினை சரணடைய அனுமதிக்க மாட்டோம்” என்று சவால் விட்டுப்பேசினர். எதிர்பாராத இந்த வீரப் பேச்சினால் திகைப்படைந்து நின்றனர் கசாக்கியர்கள். உடனே ‘கசாக்கியர்கள் வாழ்க’ என முழக்கமிட்டு அவர்களை நண்பர்களாக்கி விட்டனர் மக்கள். பெண்கள் காட்டிய இதுபோன்ற துணிச்சலும் வீரமும் நமது நெஞ்சத்தில் என்றென்றும் நிலைத்திருக்கும்.

இளந்தோழன் :

புரட்சியில் அத்தனை ஆர்வம் கொண்டிருந்த பெண்கள் பற்றிக் குறிப்பிட்டீர்கள். புரட்சிக்குப் பிந்திய சமுதாயத்தைக் கட்டி நிறுத்துவதில் பெண்களின் பங்கு பற்றி சொல்லுங்கள்.

மாசே குங் :

ஒரு மகத்தான சோசலிச சமுதாயத்தை கட்டி நிறுவுவதற்கு பெண்களை அமைப்பாக்குவதும் அவர்களை உற்பத்தி செயலில் ஈடு

படச் செய்வதும் மிக முக்கியம். உற்பத்தியில் ஆணும் பெண்ணும் சம ஊதியம் பெறுவதாக இருக்கவேண்டும். ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கு மிடையே உண்மையான சமத்துவம் என்பது முழு சமூகத்திலும் சோசலிச மாற்றம் ஏற்படும்போதுதான் உணரப்படும்.

இளந்தேர்வுகள் :

ஒரு புரட்சிகர அரசு அமைக்கப்பட்டதன் மூலம் பெண்களின் நிலையில் ஏற்படும் மாற்றத்தை நீங்கள் கண்கூடாகப்பார்த்திருக்கீர்கள். அதைப்பற்றிச் சொல்லுங்களேன்.

லெனின் :

சோவியத் வடிவ ஆட்சி உழைப்பாளி மக்களின் ஆட்சி. அது தோன்றிய துவக்க மாதங்களில், பெண்கள் சம்பந்தப்பட்ட கட்டத்தில் மிகவும் திட்டவாட்டமான ஒரு புரட்சியை நடத்தியது. பெண்களின் பலவீனமான நிலையைப்பயன்படுத்தி அவர்களை அவமானகரமான நிலைக்குத் தள்ளுகிற சட்டங்களை துடைத்துத் துப்பரவு செய்து, பெண்களை சமத்துவமற்ற நிலையில் வைத்து விவாகரத்து உரிமையைக் கட்டுப்படுத்துவது, அதனைச் சுற்றி வெறுப்படைப்செய்யும் சம்பிரதாயங்களை ஏற்படுத்துவது, முறைப்படியற்ற திருமணங்களின் பயனாய் பிறந்த குழந்தைகளை அங்கீகரிக்க மறுப்பது, அந்தக் குழந்தைகளின் தந்தையாரை கண்டுபிடிக்கும் முயற்சியை அமுலாக்குவது போன்ற சட்டங்கள் நடைமுறையில் தரைமட்டமாக்கப்பட்டன.

இளந்தேர்வுகள் :

மனிதகுலத்தின் முன்னேற்றப்பாதையில் பெண் விடுதலையின் அவசியம் பற்றிக் கூறுங்கள்.

லெனின் :

மிகத்திரளான பெண்களை அரசியலிலும் பொதுவாழ்விலும் ஈடுபடச்செய்யாவிட்டால் சலிப்பூட்டுகிற வீட்டு வேலைகளிலிருந்தும் சமயலறையிலிருந்தும் அவர்களை நாம் விடுதலை செய்யாவிட்டால் சோசலிசத்தை விட்டுவிடுங்கள்— உண்மையான ஜனநாயகத்தைக் கூட சாதிக்கமுடியாது.

இளந்தேர்வுகள் :

உண்மையான ஜனநாயகத்தைக்கூட இன்னும் சாதிக்காத எமது நாட்டில் பெண்விடுதலையின் அவசியத்தை நன்கு உணர்கிறோம். உங்களிடம்விவாதித்தது பெண்ணுரிமை பற்றிய பல்வேறு விஷயங்களில் தெளிவை ஏற்படுத்தியுள்ளது. மிக்கமகிழ்ச்சி. கடைசியாக ஒரு வேண்டுகோள். பெண்ணினத்துக்கு நீங்கள் விடுகிற அறைகூவல் என்ன?

லெனின் :

உங்களால் போராட முடியும் என்பதைக் காட்டுங்கள்.

நன்றி: மன ஓசை

★ செய்திப் பத்திரிகையாக பதிவுசெய்யப்பட்டது.
Registered as a News paper in Sri Lanka.

THAYAKAM

ANBU STEELS BROTHERS

IMPORTERS & EXPORTERS OF FOODSTUFFS
AND HARDWARE ITEMS

100 & 333, Old Moor Street,
COLOMBO - 12.

PHONES: 34945, 24575, 22987

TELEX: 21948 ANBU CE

GRAMS: ANBOO COLOMBO

இச்சஞ்சிகை தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவைக்காக யாழ்ப்பாணம், 15/1, மின்சார நிலைய வீதியிலுள்ள க. தணிகாசலம் அவர்களால், யாழ்ப்பாணம் 407, ஸ்ரான்லி வீதியிலுள்ள யாழ்ப்பாண அச்சகத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.